

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE STALEN KAMER

N° 2239

WEKELIJKSE AFLEVERING

Nederland: 40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE STALEN KAMER

HOOFDSTUK I

HET HUIS VAN BERNARD FOWLER

In het midden van de Twee en veertigste straat, dicht bij het Rockefeller Center te New York, staat sedert een paar jaren een groot huis, hetwelk reeds van buiten de beschouwer toont, dat het moet toebehoren aan een van die schatrijke, plotseling tot welstand gekomen burgers, zoals het land van de dollar er zoveel heeft gekweekt.

Dit is maar in zekere zin waar, want de oorspronkelijke eigenaar, die inderdaad binnen korte tijd een reusachtig fortuin wist te vergaren met de handel in minderwaardige levensmiddelen, waaraan heel wat Europeanen ten gron-

de zijn gegaan, en wiens onbelangrijke naam er volstrekt niets toe doet, verkocht het huis omstreeks een jaar geleden, voor nauwelijks een vijfde van de bouwkosten, aan een zekere Fowler, en die naam heeft heel wat meer klank gekregen sindsdien, vooral in de annalen der New Yorkse politie.

Het was een huis van vier verdiepingen en het was zonder enige twijfel afschuwelijk lelijk, wat misschien hieraan was toe te schrijven, dat het van kelder tot zolder gebouwd was volgens de aanwijzingen van de rijk geworden levensmiddelenvervalser, en men verklaarde

algemeen, dat hij dit huis moest hebben gezien in een nachtmerrrie, volgend op een van zijn braspartijen.

Het was een combinatie van verschillende bouwstijlen, waarin tot aan de tweede verdieping de oud Griekse, en van daar tot aan het dak die van de Italiaanse Renaissance overheerste.

Beneden liep een zuilengalerij over de gehele breedte van de voorgevel, in het midden doorbroken, om plaats te geven aan de geweldige voordeur, terwijl boven de Ionische kapitelen een soort terras verrees, ter lengte van omstreeks tien meter, een paar meters breed, omgeven door een balustrade van groengeaderd marmmer, en waarop een viertal hoge raamdeuren uitkwamen.

Gelijkvloers zag het er uit als een imitatie van een tempel, aan Pallas Athene gewijd, op de eerste verdieping als een warenhuis, op de tweede als een Gothische kerk, terwijl hogerop het een warreling van erkers was, fantastische kantelen, en allerlei vreemde versieringen in marmmer, graniet, en gewone zandsteen bloemguirlandes, dansende rijen dikbuikige engeltjes, wapenschilden van onbekende oorsprong, die, als een rist uien, aan de daklijst waren opgehangen. Als bekroning, in het midden van al dit fraais, een soort koepel, die deed denken aan de hoofdkoepel van het Kremlin, behalve dat hij zwaar verguld was.

Heel uit de verte gezien zou het huis zeker hebben geleken op het product van een suikerbakker, die een opdracht zou hebben gekregen, een groot tafelstuk te maken voor een bruiloftspartij, en daarbij aan zijn fantasie vrij spel had mogen laten.

Maar, helaas, men kon dit wanproduct nu eenmaal niet uit de verte beschouwen, want de Twee en veertigste Straat is daar niet breed genoeg voor, en de voorbijgangers werden in figuurlijke zin als het ware met hun neus op het huis van Fowler gedrukt.

Hier was een statietrap van echt marmmer, een copie van de beroemde hoofdtrap in het gebouw van de Grote Opera te Parijs, en dat was het enige werkelijk fraaie stuk in het huis.

En dan overal verguld brons, marmmer tot aan de zolder, twaalf of veertien bedienden in grasgroene livrei, met zilver afgezet.

Van dit alles was heel weinig overgebleven.

De bolster was gebleven, de pit was veranderd.

Want al kende men Bernard Fowler in die buurt nog slechts weinig, men wist van hem dat hij smaak had en gevoel voor kunst, want hij had weliswaar het huis met zijn gehele meublering moeten kopen, maar wat het inhield had hij dan ook aanstonds voor een appel en een ei aan een tweedehandszaak verkocht.

Een klein legertje arbeiders was op een goede dag het huis binnengetrokken, en alle sporen van wansmaak waren zo goed mogelijk uitgewist.

Uit velerlei zaken bleek, dat Bernard Fowler een zeer rijk man was. En sommige buren vroegen zich niet zonder enige verbazing af waarom zulk een rijk man niet liever aanstonds een beter huis voor zich had doen bouwen.

Nu kwamen de geweldige tapisseries die prachtige, kostbare meubelen aanvoeren.

Na een paar maanden, gedurende welke tijd het huis alleen bewoond was geweest door een huisbewaarder, verscheen de nieuwe eigenaar, en met hem kwamen er een vijftal bedienden, nauwelijks voldoende om dat grote huis in goede staat te houden, want een ervan was de chauffeur en een tweede was de keukenmeid, een zwaarlijvige negerin. Er was verder nog een butler, een huisknecht en een kamerbediende, terwijl ook elke dag een werkmeisje verscheen, dat des avonds weer vertrok.

Dat alles was nu al een half jaar omstreeks geleden, en men wist nog altijd niet heel veel van de nieuwe bewoner.

De burens hadden, als ze daartoe lust hadden, kunnen waarnemen, dat hij veel buitenshuis vertoefde, weinig vrienden ontving en als hij recipieerde, dit op een vorstelijke wijze placht te doen, waarbij dan zijn veel oudere zuster als gastvrouw optrad.

Wie geregeld de bladen las, en geen enkele rubriek oversloeg, kon niettemin vrij dikwijls zijn naam aantreffen, nu eens als overwinnaar in een tennismatch dan weer als gast ten huize van de zeer exclusieve gravin Exeter, die geparenteerd was met de Engelse koninklijke familie, en men leidde uit een en ander niet ten onrechte af, dat Fowler een goed sportman moest zijn, en toegang had in de allerhoogste kringen.

Men miste hem nooit bij een belangrijke wedren, hij was erelid van de «Hudson Rowing Club», hij had een eigen loge in de Metropolitan Opera, en men wist dat hij indertijd bruidsjonker was geweest bij het huwelijk van een neef van de Engelse koningin, die met een zeer rijke New Yorkse dollarprinses was getrouwd.

Wat zijn uiterlijk betreft, deed hij zich voor als een lange, magere, maar blijkbaar zeer gespierde man, tussen de vijf en dertig en veertig jaar, met een glad geschoren gezicht, op een zeer klein gitzwart snorretje na, inderdaad niet veel groter dan een tandenborstel.

Zijn ogen hadden een eigenaardige kleur, tussen grijs en bruin in, en stonden zo ver van elkander, dat het iedereen, die hem zag, onmiddellijk moest opvallen.

Zomer en winter droeg hij zijn rossig haar — men had die kleur maar één keer kunnen constateren, toen hij eens een paar maanden achtereen in een ziekenhuis verpleegd moest worden — gemillimeterd, wat aan zijn gelaat een nog eigenaardiger uitdrukking gaf.

Een paar mensen slechts hebben de lach van Bernard Fowler gezien, en zij hebben dat nooit vergeten...

De vrouwen vonden hem interessant, en zochten zijn gezelschap, want hij had veel gereisd, wist daar op zeer onderhoudende wijze van te verhalen, en was van een verfijnde hoffelijkheid, die langzamerhand schijnt uit te sterven, en die men heden ten dage nog maar weinig aantreft, zeer waarschijnlijk omdat de vrouwen er geen behoefte meer aan hebben.

Wat de mannen betreft, hij had ongetwijfeld veel vrienden, maar geen van

hen had naar waarheid bevestigend kunnen antwoorden, als men hem de vraag had gesteld, of hij Fowler goed kende.

Het was op een zeer schone avond in het laatst van de zomer, toen Bernard Fowler zo goed als geheel alleen was in het grote huis.

De chauffeur had zich reeds ter ruste begeven, de butler had zijn vrije avond, de huisknecht was ongesteld en moest zijn kamer houden, en de kamerbediende alleen vertoefde ergens boven in het huis, terwijl de oude Sally, de keukensmeid, haar keuken voor het laatst opruimde.

Fowler zat in zijn werkkamer op de eerste verdieping.

Ook dit vertrek was met grote smaak en kennis van zaken ingericht door een binnenhuisarchitect, die wist dat kwaliteit meer waard is dan kwantiteit.

Fowler zat met een boek in zijn handen, maar hij las er niet in.

Het rustte met de onderkant op het blad van de schrijftafel, en hij staarde met zijn zonderling lichtende ogen over de bovenrand heen naar een donkere hoek van het vertrek, alsof hij daar iets zag, dat zijn aandacht gevangen hield.

Maar het fijne slaan van de pendule, scheen plotseling zijn aandacht te trekken.

De pendule sloeg twaalf slagen.

Alles in het grote huis was nu volkomen stil. In de straat reed onafgebroken, maar nauwelijks hoorbaar het autoverkeer en als een dof gerucht klonk in de nabijheid het nog voortdurend lawaai in de nachtgelegenheden van Broadway, door een der geopende deurenvensters naar binnen.

Fowler klapte zijn boek dicht, stond op en ging de deur sluiten.

Hij trok er het zijden gordijn voor dicht, opende een deur, trad een ander vertrek binnen, een slaapkamer in de wat verwijfde stijl van de Zonnekoning, en waarvan alle ramen reeds gesloten waren, nam uit een hangkast vol kleren een paarse domino, trok die aan, zonder nog de kap over zijn hoofd te trekken, en verliet het vertrek weer, zonder het licht uit te draaien.

Op de gang gekomen, stond hij een ogenblik stil om te luisteren.

Toen hij volstrekt niets hoorde, liep hij, op zijn rubber pantoffels, vlug en onhoorbaar verder, opende wederom een deur, en trad de bibliotheek binnen.

Fowler deed de deur op slot, maakte licht, schoof de gordijnen voor de beide ramen, en ging toen over tot een verichting, die men van deze man op dit uur, en in dit huis zeker niet zou hebben verwacht.

Hij opende een der boekenkasten, en tastte aan een der onderzijden van de onderste plank even, totdat zijn vinger een zeer kleine verhevenheid had gevonden, en die hij naar binnen drukte.

Bijna op hetzelfde ogenblik rolde de zware kast in haar geheel omstreeks een

halve meter terzijde, en maakte aldus een gedeelte van het beschot vrij.

Fowler duwde dit schot open, en bevond zich nu in een uiterst klein vertrekje, nauwelijks een meter in het vierkant, dat er uitzag als een luchtkoker, en waarin een lift op en neer kon glijden, zo klein, dat zij op een etenlift in een groot restaurant geleek en ten hoogste twee niet te dikke personen kon bevatten.

Fowler behoefde slechts één stap naar voren te doen, om op het kleine plankier plaats te nemen.

Hij verzette een kleine koperen hefboom, langs een cijferplaat, die de verdiepingen aanduidde, en snel daalde de lift met hem naar beneden.

HOOFDSTUK II

ONDER DE AARDE

De lift was snel omlaag geschoten, terwijl Fowler zich met beide handen vast hield aan een paar handvatsels.

Van tijd tot tijd schoot de lift iets voorbij, dat er uitzag als een smalle deur toen vertraagde ze eensklaps haar vaart, en stond stil, recht tegenover juist zulk een smalle deur.

Fowler trad thans naar voren, stak een eigenaardig gevormde stift in een klein gat, draaide even, en de smalle deur opende zich zonder enig geluid te

maken en verleende hem toegang tot een stikdonkere ruimte.

Terwijl de lift bleef waar zij was, drukte de man in de paarse domino het smalle deurtje weer achter zich dicht, en tastte met de linkerhand tegelijkertijd naar een schakelaar, die hij omdraaide, en het aanstonds uit een uit de zoldering stralend licht deed nu een kelderruimte zien, opgetrokken van gewone metselstenen, blijkbaar nog niet lang geleden, en die nog slechts een tweede deur had,

recht tegenover het deurtje, waardoor Fowler was binnengetreten.

Deze kelderruimte bevatte volstrekt niets anders dan de lamp en de schakelaar, die haar in werking stelde.

De vloer bestond uit kunstgraniet, evenals de zoldering, die er omstreeks drie meter van verwijderd was.

Het was aan alles duidelijk te bemerken, dat deze kelder oorspronkelijk niet tot het huis had behoord, althans niet in die staat, want de voegen tussen de stenen waren nog helder wit, de kalk was ternauwernood gehard.

De tweede deur bleek niet zo gemakkelijk te openen te zijn als de eerste.

Het duurde bijna twee minuten, eer de deur, die van staalplaat vervaardigd bleek te zijn, langzaam op hare hengsels kon draaien.

Hij raadpleegde nogmaals zijn horloge, en mompelde voor zich heen:

— Kwart over twaalf, zij zullen er denkkelijk al zijn.

De deur bleek een gang af te sluiten. Deze was even breed als de deur, dat wil zeggen omstreeks tachtig centimeter en ook naar alle schijn, pas kort geleden aangelegd.

Zelfs toen Fowler op een knop had gedrukt, waarop wel een dozijn lampjes aan de zoldering van de gang begon te gloeien, kon men het einde nog slechts schemerachtig ontwaren. De gang was omstreeks tweehonderd meter lang en liep in een volkomen rechte lijn door.

Fowler doofde nu het licht in de kelder, trok de stalen deur tot op een kier achter zich dicht, en begon met rustige stappen door de gang te lopen, waarvan de wanden hol weerklonken.

Aan het andere einde van de gang werd deze afgesloten door een andere deur, die wat minder inspanning vereiste om te openen. Na de lichten gedoofd en de deur gesloten te hebben, volgde Fowler, een dwarsgang, beklom een stenen wenteltrapje van twaalf treden, en stond nu in een tweede kelder, spaarzaam verlicht door een kaarslantaarn.

Deze kelder was zeer ruim. Er bevond zich volstrekt niets anders in dan een voorwerp, dat men daar zeker niet gezocht zou hebben.

Het was een brandkraan van het grootste formaat, aangebracht vlak bij een der zijmuren, bijna er in.

Fowler keek er een ogenblik glimlachend naar, hetgeen zijn gelaat een raadselachtige uitdrukking verleende.

— Ik hoop, dat het nog lang zal duren voor je me van dienst behoeft te zijn, maar dan zal het ook wel afdoende wezen, dunkt mij.

Hij liep weer verder, nu voorzichtig, want de grond was hier ongelijk, totdat hij stil hield bij een der wanden, die blijkbaar niet de geringste opening vertoonde.

Maar dit was slechts schijn, want toen Fowler zich in een der hoeken zo hoog hij kon, op zijn tenen, had uitgerekt, zodat hij kon trekken aan een bijna onzichtbare knop, draaide een stuk van de muur, omstreeks een meter hoog en een halve meter breed, om kunstig verborgen scharnieren, en liet aldus een opening vrij, waardoor Fowler zich juist kon heenwringen, door op zijn knieën te gaan liggen.

Nauwelijks was hij aan de andere kant, of het stukje muur draaide uit zich zelf weer op zijn plaats.

Met haastige schreden liep Fowler deze gang ten einde, na eerst scherp links en rechts te hebben gekeken, en de kap van de domino over zijn gelaat te hebben getrokken, waarin een paar flinke gaten waren uitgespaard, die hem moesten dienen, om er door te kunnen zien.

De gang bleek uit te lopen op iets, dat veel geleek op een kelder onder een magazijn.

Hier en daar stond een weinig grondwater, en enige ratten liepen ritselend heen en weer.

Maar Fowler had sterke zenuwen, en een paar ratten waren niet in staat hem schrik aan te jagen. Hij liep dwars door deze kelder heen, thans bij het licht van een elektrische zaklantaarn, en doofde deze pas toen hij stil stond voor een deur.

Zij was blijkbaar van zeer stevig hout gemaakt, en in het midden had zij een rond luikje, hetwelk alleen maar aan de zijde van de kelder geopend kon worden.

Fowler schoof dit luikje terug, dat

niet groter was dan een handbreedte, en kon nu een blik werpen, zonder dat het mogelijk was iets van hemzelf te zien, in een helder verlicht vertrek, dat al de uiterlijkheden had van een expeditieruimte.

In het midden stond een lange tafel, van wit geschuurd hout, op schragen, en aan de wanden waren lange rekken, waarop zich echter op dat ogenblik volstrekt niets bevond, dat de moeite van het verzenden waard was, of het moesten dan zijn de hoeden en de jassen van een zestal personen, die zodanig aan de tafel gezeten waren, recht tegenover de kelderdeur, dat het licht hun gelaat fel bescheen, zodat de man achter de deur aanstonds kon zien met wie hij te doen had.

Er was nog een andere uitgang van deze expeditiezaal, ongeveer twintig meter lang en zeven meter breed, die gesloten was, terwijl voor het tamelijk grote kelderraam een stevig houten luik was bevestigd, dat zeker niet het minste straaltje licht naar buiten zou doen uitstralen.

— Eindelijk! sprak Fowler, en zijn stem had een doffe klank onder de zijde van de dominokap.

— Hier is de Hoofdkapitein!

Onmiddellijk, als door een veer bewogen, stonden de zes mannen op, en groetten op een eigenaardige wijze, door de gestrekte wijsvinger van de rechterhand tegen de slaap te plaatsen, en zo even onbewegelijk te blijven staan.

De gemaskerde man monsterde alle gezichten een voor een nauwkeurig, en toen klonk weer de doffe stem:

— Ik zie een onbekend gelaat! Wie is die man?

— Ik ben Luigi Caproni, Hoofdkapitein! sprak een der zes mannen, een nog tamelijk jonge man, met een gebruid gelaat en koolzwarte ogen, die duidelijk zijn Italiaanse afkomst verrieden. Ik ben juist eergisteren tot Kapitein van de eerste graad bevorderd.

— Het doet mij leed, Luigi Caproni, maar dan was uw proeftijd in die rang nog te kort. Verlaat deze plaats. Wat ik te bespreken heb met de Kapiteins,

moet ditmaal met onbedekt gelaat kunnen geschieden. Ik hoop hetzelfde voor u later te kunnen doen, als de proeftijd van een half jaar voorbij is.

Luigi Caproni bracht opnieuw de groet knikte de vijf anderen toe, greep hoed en overjas, en verliet de ruimte door de tweede deur, dicht bij het kelderraam, die zacht achter hem in het slot viel.

Nu pas schoof het luikje weer dicht, het slot van de zware deur knarste zacht, Fowler trad binnen, en sloeg aanstonds de kap van zijn domino terug.

De mannen bleven net zo lang eerbiedig staan, tot de ander met een uitnodigend gebaar hen weer deed plaats nemen op de eenvoudige stoelen met matten zittingen, waarvan er zich een dozijn in het vertrek bevonden.

Tegenover hen nam Fowler plaats.

In zijn bleek gezicht glansden de te ver uiteenstaande ogen op zonderlinge wijze.

— Mijneheren, zo begon Fowler, kapiteins van het Kwade Oog! Ik heb u het teken doen geven, en u verzocht u hierheen te begeven, om u een zaak van het grootste gewicht mede te delen, waarbij ik uw hulp en bijstand zal behoeven. Wanneer ik op het huidig tijdstip gewaag van een zaak van gewicht dan zult gij wel zonder meer begrijpen, dat ik daarmee slechts kan bedoelen... de onschadelijkmaking van John Raffles, onze doodsvijand. Ik behoeft u niet in herinnering te brengen wat er dezer dagen geschied is, en hoe Raffles, slechts door twee trouwe vrienden geholpen, reeds aanstonds na zijn komst hier te lande, gelegenheid vond, niet alleen om onze Bende groot nadeel te berokkenen, door haar te beroven van het losgeld, hetwelk wij voor de persoon van Sigrid Kaldrup hadden willen eisen, maar die haar ook morele schade heeft gedaan, door haar te vernederen in het oog van het publiek, dat voor ons sidderen moest. Nu zwijg ik er nog van, dat binnen vier of vijf dagen tijds de Bende een paar dozijn goede krachten heeft moeten verliezen, waaronder een kapitein, enkele luitenants, en gewone soldaten.

Hij zweeg even, en de vijf mannen bromden iets onverstaanbaars, nauwelijks hun woede meester, bij het overdenken van de slachting, welke die geheimzinnige Brit, die zo plotseling in hun midden was verschenen, in hun gelederen had aangericht.

Fowler ging door, zonder dat er een enkele spier op zijn wit gezicht bewoog:

— Dit alles breng ik u dus niet in herinnering. Gij weet het immers even goed als ik, beter misschien nog, want een uwer is de dans maar nauwelijks ontsprongen. Ik bedoel u, kapitein Hansen, die nog pas kort geleden luitenant waart, en die krachtens een buitengewone legerorder van de Ongenoemde, aanstonds zijt bevorderd tot kapitein van de eerste graad, met de toevoeging, dat gij vrijgesteld zoudt zijn van de gebruikelijke proeftijd, zodat gij aanstonds mijn gelaat zonder de kap zoudt mogen aanschouwen, en weten wie ik ben.

De jonge Zweed Arne Hansen had met een volkomen onbewogen gelaat toegeluisterd, een weinig voorovergebogen.

Hij was een van de schranderste leden van de Bende, en aan hem had het zeker niet gelegen, dat een voortreffelijk op touw gezette onderneming tegen Raffles ter elfder ure schipbreuk had geleden.

Hij wist heel wat meer, dan Fowler wel vermoedde, die jonge Hansen, die nochtans de eerste stap gezet had op de ladder zijner eerezucht. Hij wist, bijvoorbeeld, reeds enige dagen, wie en wat Bernard Fowler voor de Bende was, en hoe hij daarin snel omhoog was gestegen, door een macht, die de Hoofdkapitein zelf niet kende en van welker omvang hij zich nauwelijks een voorstelling scheen te kunnen maken.

Diep in zijn hart noemde die jonge Zweed de man, die daar tegenover hem zat en met zijn vlakke, beschaafde stem over Raffles sprak, minachtend een « amateur ».

Bij uitstek schrandere en listig was Fowler, daaraan viel niet te twifelen, en Hansen wist dat zelf heel goed en dacht er dan ook niet aan het te ont-

kennen. Wat het eigenlijk geweest was, waardoor de aandacht van de Moloch of van diens onmiddellijke ondergeschikten de Satelieten, op hem gevestigd was, dat was Hansen onbekend, even onbekend als het Fowler zelf onbekend was gebleven tot op deze dag.

Maar zeker was het dat hij, midden in een nacht van Augustus, door een zonderlinge invloed ontwakend, op zijn nachtkastje het teken had gevonden, een ronde schijf van zuiver goud, waarop een wijdgeopend, woest starend oog was gegraveerd, met een rolletje dicht beschreven perkament, dat het onloochenbare teken van de Raad van Zeven droeg, en waaruit bleek, dat hij door de wil van de Ongenoemde, de gevreesde Moloch, was aangesteld tot Hoofdkapitein, met overslaan van alle lagere rangen.

Er waren in iedere grote stad, boven het millioen inwoners in de Verenigde Staten, slechts vijf hoofdkapiteins, die onmiddellijk onder de Satelieten stonden, lieden van wie men wel boodschappen en bevelen, maar die men nooit zelf te zien kreeg, en het werd tot een zeer grote eer gerekend, die rang te kunnen bekleden.

Dit alles is nodig, om te doen begrijpen, in welke verhouding de sluwe, eerezuchtige Zweed stond tegenover deze rijke, gedegenereerde.

Hij had even het hoofd gebogen bij wijze van dankzegging, en luisterde nu weer met de grootste aandacht toe.

Fowler sprak voort, zonder enige stemverheffing:

— De pogingen, welke tot dusverre ondernomen zijn, om Raffles in onze macht te krijgen, hebben geen doel getroffen. Zij waren te grof, volgens mij, en van te voren veroordeeld tot mislukking. Mij is de taak opgedragen, iets anders te beramen, en ik geloof, dat ik iets weet, dat ik een goed plannetje noem.

Hier lachte Fowler heel even, en dit was zo afschuwelijk om aan te horen, dat zelfs de stoutmoedigste van die mannen daar tegenover hem, huiverde.

HOOFDSTUK III

HET PLAN

Het bleef even stil in de grote ruimte, waar men slechts zeer zacht behoefde te praten, om zich verstaanbaar te maken en toen begon Fowler weer te spreken.

— Ik wil u niet verhehlen, dat ik reeds enige maanden geleden bij de verbouw van mijn huis enkele kleine maatregelen heb genomen, die mij later wellicht van pas zouden kunnen komen. Daartoe behoren de toegangswegen tot deze kelder, die behoort tot een pakhuis, hetwelk ik voor tien jaren heb gehuurd, maar dat geen ander doel heeft dan u te beschutten, wanneer gij mij moet raadplegen. Het is om velerlei redenen niet wenselijk, dat gij ooit mijn huis betreedt. De grond is hier vol onderaardse gangen en kelders, en ik heb daar gebruik van weten te maken, op een wijze, die misschien niet geheel en al ontbloot is van oorspronkelijkheid. Ik ben zeker, dat ge dat aanstonds met mij eens zult zijn, zodra ik u zal hebben uiteengezet, wat mijn plannen betreffende John Raffles zijn.

Hoe ik hier kom, weet gij niet, en het is ook niet wenselijk, dat gij dit te weten komt. De politie zal het nooit in het hoofd krijgen, ons hier te zoeken, en in geval van nood, zouden wij gezamenlijk door de geheime gang kunnen ontvluchten, en een eenvoudige beweging met een klein, alleraardigst hef-

boompje, zal de geweldige waterkraan doen werken, die zich in de kelder hernaast bevindt. Alle gangen zullen onder water lopen, tenminste voor zover zij onder het peil van deze vloer liggen, en dan moeten de politieagenten zeer goede zwemmers zijn, om hun eigen hachje te kunnen redden.

Hij had weer datzelfde stille, afschuwelijke lachje, dat alleen het onderdeel van zijn gelaat als het ware vervormde, en de anderen van schrik deed verstijven.

— Daarover wilde ik het echter niet hebben, vervolgde Fowler rustig. Ik wilde met u het plan bespreken, dat ik heb opgemaakt, om Raffles te verwijderen — voor goed — gij zult mij wel begrijpen.

Dat deden de anderen zeker, daartoe behoefden zij niet eens te kijken naar het witte masker, strak en onbeweeglijk weer, als van een wassen beeld tegenover hen.

Fowler ging voort:

— De zaak is eigenlijk eenvoudig genoeg. Raffles houdt zich hier in New York op, onder de een of andere vermomming, en zeer waarschijnlijk als een rijk heer, die het geld maar voor het uitstrooien heeft. Dat zal althans zijn noofdvermomming zijn. Ik weet mijn vijanden naar waarde te schatten, en ik zeg u dat Raffles misschien de enige

man ter wereld is, die zijn gelaat, houding, stem, kortom, zijn gehele persoonlijkheid zodanig weet te veranderen, dat zelfs zijn naaste vrienden hem niet herkennen. Maar, als deftig heer heeft hij zekere verplichtingen, moet hij deelnemen aan het leven in de grote wereld, om geen argwaan te wekken, en moet hij dus ook invitaties aannemen. Welnu, ik zal hem inviteren.

Hansen hief met een ruk het hoofd op, en riep uit:

— Inviteren? Maar daartoe zoudt gij hem toch eerst moeten kunnen bereiken?

— Welnu, ik zal hem bereiken, hernam Fowler koeltjes.

— Gij weet dus, waar hij is?

— Ik weet het.

De anderen hadden angstig naar Hansen gekeken, die jonge kapitein, die het durfde vragen te stellen aan een man, die blijkbaar onder de rechtstreekse bescherming stond van de Ongenoemde.

Maar Hansen was nu eenmaal niet van zins zijn nieuwsgierigheid onbevredigd te laten, en op het laatste antwoord riep hij uit:

— Maar als gij weet waar hij is, onder welk mom, dan lijkt niets mij gemakkelijker, dan een paar onzer beste mannen op hem af te zenden, die hem op een donker plekje wel een mes tussen de ribben zouden weten te steken.

Fowler keek de Zweed een kort ogenblik aan.

Hansen had heel wat blikken verdragen, blikken van haat, van verachting, van woede, maar het zonderlinge glanzen van deze wijduiteenstaande ogen, scheen hem toch te machtig te worden en hij was de eerste, die zijn blik neersloeg, en zenuwachtig zijn polshorloge om en om draaide.

Na enige ogenblikken hernam de Hoofdkapitein koud:

— Houdt het mij ten goede, Hansen, wanneer ik de opmerking maak, dat uw woorden niet van veel doorzicht getuigen. Twee mannen met messen tegen John Raffles. Maar zijt gij dan nog zo onkundig van zijn gewoonten, dat gij niet eens weet, hoe hij zich in deze tij-

den steeds wapent met een stalen pantserhemd, dun en licht, maar volkomen bestand tegen een messteek, zelfs van de sterkste man?

— Revolvers dan? waagde Hansen te zeggen, maar reeds heel wat zachter.

— Revolvers maken lawaai, waarde heer, ketsen soms, of missen. En ik wil volstrekt geen risico lopen.

— En, staat gij ons toe, u te vragen, hoe gij vernomen hebt, waar Raffles zich bevindt?

— Redenering, Hansen, zuivere redenering, antwoordde Fowler, de as van zijn sigaret op de grond tippend. Het zal u bekend zijn, dat de spoorwegkoning Kaldrup, Raffles carte blanche heeft gegeven, wat betreft diens strijd tegen ons Genootschap.

— Maar men weet evenmin het juiste verblijf van Olaf Kaldrup, riep Hansen verrast uit.

— Misschien weet «men» het niet, maar ik weet het wel, hernam Fowler koeltjes.

— Dat is prachtig, riep Hansen opgetogen uit.

— Ik ben blij, dat gij er zo over denkt. Ik ben toen aanstonds waakzaam geworden, ik heb mijn agenten aan het werk gezet, één hunner heeft het grote geluk gehad Raffles in het huis van Kaldrup te zien binnengaan...

— Hoe wist die agent, dat het Raffles was? vroeg Hansen.

De andere kapiteins vreesden voor een uitbarsting, maar daardoor gaven zij alleen blijk hun nieuwe chef nog niet te kennen, met wie zij deze nacht voor de eerste maal in aanraking kwamen.

De Hoofdkapitein antwoordde bedaard:

— Hij wist niet, dat het Raffles was, maar hij werd het gewaar op een zeer schrandere wijze, door middel van een geluidsontvanger, die hij in een goede vermomming enkele dagen tevoren in de werkkamer van de spoorwegkoning had weten aan te brengen, aldus een handige truc van Raffles zelf tot diens nadeel aanwendende. Mijn agent heeft zich vervolgens nauwkeurig op de hoogte weten te stellen van de gewoonten van de zogenaamde Mijnheer James

Hudderfield, en die gewoonten zijn onmiddellijk te mijner kennis gebracht. Zijt gij nu tevreden?

— Ik gevoel de grootste bewondering voor uw doorzicht en uw kennis! riep Hansen met oprechte geestdrift uit.

— Het verheugt mij, dat gij zo spreekt. En verneem dan nu het plan wat ik bedacht heb. Ik zal trachten met mijnheer Hudderfield in kennis te komen, ik zal mij bij hem indringen, en als wij elkaar goed genoeg daartoe kennen, zal ik hem uitnodigen mijn wapenverzameling te komen zien. Mijn agent heeft mij namelijk reeds verraden, dat Hudderfield een groot liefhebber is van oude wapens.

— Vervolgens? vroeg Hansen, trillend van nieuwsgierigheid.

— Wel, als hij eenmaal in mijn huis is, dan zal hij het nooit meer verlaten, antwoordde Fowler bedaard.

— Maar zijn komst zal misschien worden opgemerkt, men zal uw huis doorzoeken...

— En men zal hem niet vinden, voltooide de Hoofdkapitein de zin.

— Ik vraag om verschoning, Hoofdkapitein, maar de politie is in zulke dingen zeer vasthoudend. Zij zullen net zo lang blijven zoeken, tot zij vinden hetgeen er van hem over is.

— Er zal niets van hem over zijn, zei Fowler.

HOOFDSTUK IV

DE STALEN KAMER

Dat Fowler deze woorden ernstig meende, viel geen ogenblik aan te twifelen.

En toch begreep Hansen het niet, het was hem onmogelijk, te vatten, wat de Hoofdkapitein met deze zonderlinge woorden kon bedoelen.

Nadat de stilte in de grote ruimte gedurende enige ogenblikken door niets anders verbroken werd dan het zenuwachtig tikken van de knokkel van een der kapiteins op het tafelblad, begon Hansen weer:

— Gij zult het mij niet ten kwade duiden, wanneer ik aandring. De zaak is van te groot gewicht, om de bijzonderheden niet te willen kennen. Begrijp

ik u wel, dan wilt gij Raffles doden.

— Dat is mijn plan, zei Fowler koud.

— Gij zult dan twee dingen moeten doen, of zijn lijk buitenshuis brengen of het goed in uw eigen huis verbergen. Beide methoden zijn gevaarlijk, vooral wanneer men gezien zal hebben, dat onze doodsvijand uw huis binnen ging. Zelfs een lijk verraadt vroeg of laat zijn tegenwoordigheid, en het zal u aanklagen, want vergeet niet, dat Raffles twee trouwe vrienden heeft, die bereid zijn hun leven voor hem te geven en die niet zullen rusten, alvorens zij ontdekt hebben, wat er van hun vriend geworden is.

— Ik behoef mij die aanklacht van het lijk niet aan te trekken, Hansen, want er zal geen lijk zijn.

— Gij zult het dus buiten het huis brengen? Gevaarlijk, zeer gevaarlijk.

— Ik zal het niet buiten het huis brengen. Ik zal u niet al te lang in het onzekere laten. Ik ben te trots op mijn uitvinding, om ze u nog langer aan uw oordeel te kunnen onthouden. Raffles zal mijn huis betreden, en dan zullen wij iets met hem uitrichten, dat, naar ik meen, volkomen nieuw is. Ziehier de zaak.

Fowler stak een nieuwe sigaret aan, deed een paar trekjes, ging gemakkelijk zitten, en begon, alsof hij op de club te midden zijner vrienden een onschuldige anecdote verhaalde:

— Het is u waarschijnlijk onbekend, dat ik geruime tijd als liefhebber in de chemie gestudeerd heb. Ik mag zeggen, dat ik het daarin tot een zekere hoogte heb gebracht, en geen enkele uitvinding van de laatste tijd is mij vreemd.

Het dient tot niets, om tegenover leken in bijzonderheden te treden, want gij zult ze toch niet begrijpen, maar er bestaan zekere zuren, die tot een hoge graad van verhitting gebracht, alle dierlijke weefsels volkomen vernietigen, en er niets anders van overlaten dan een uiterst fijn poeder, fijner dan woestijnzand, fijner dan as, en bijna geen plaats innemend.

De anderen hadden met ingehouden adem toegeluisterd.

Fowler vervolgde, zijn vreemde ogen strak op het uiteinde van zijn sigaret gericht:

— Gij hebt natuurlijk wel eens gehoord, hoe men een slak als het ware kan doen oplossen, alleen door ze met gewoon keukenzout te bestrooien? Ik kan u verzekeren, dat het een verschrikkelijke dood is, en dat het dier pijn lijdt, waarvan wij ons nauwelijks een voorstelling kunnen vormen. Welnu, ik geloof, dat het een zachte dood is, vergeleken met hetgeen er in het binneste van de stalen kamer geschiedt, het vertrek, dat Raffles zal moeten bezoeken. Nu haat ik Raffles niet zo zeer, dat ik hem dit niet zou willen bespa-

ren, maar het gaat nu eenmaal niet anders, en het zal in ieder geval een zeer interessant schouwspel zijn, want men kan het waarnemen.

Hij zweeg weer even, en na het ontzettende, dat hij daar had medegedeeld, was zijn gelaat volkomen onbewogen gebleven, zijn sigaret was er niet bij uitgegaan, en hij keek een weinig spottend naar de bleke gezichten en de trillende lippen van zijn vijf bezoekers, die ongetwijfeld heel wat op hun geweten hadden, die niet waren teruggedeinsd voor moord en doodslag, maar die toch een huivering niet konden onderdrukken bij hetgeen hun hier zo rustig werd medegedeeld, als gold het een onbetekende proefneming.

Fowler vervolgde:

— En nu zal ik u zeggen, wat er geschiedt. Degene, tot wiens ondergang besloten is, wordt naar de stalen kamer gebracht, die er, let wel, op het oog uitziet als een kleine, keurig gemeubelde salon. Het belangwekkende is, dat het behang een stalen wand verbergt van omstreeks een duim dikte. De kamer is omstreeks drie en een halve meter hoog, en in het midden van de zoldering bevindt zich een rond kijkgat van ongeveer een decimeter in doorsnede, en hermetisch afgesloten door een dikke schijf van kristal, met een zeer hoog smeltpunt. Dit is nodig, omdat de stalen wand aan een zeer hoge temperatuur zal worden onderworpen.

Hij wachtte even, als om te genieten van de spanning, die op de gezichten van zijn toehoorders te lezen was, en ging toen voort:

— Gij moet wel begrijpen, dat van al dat staal volstrekt niets te zien is. De enige deur is aan weerskanten bekleed met een dunne laag goud, die telkenmale hernieuwd kan worden. Nu, wij brengen onze man daarbinnen, wijzen hem op een belangwekkend voorwerp, sluipen haastig weg, en sluiten de deur, en ik verzeker u, dat het een deur is, die zelfs door een man als Raffles, al bezat hij alle lopers ter wereld, van binnen uit niet meer geopend kan worden, want zij bezit verborgen grendels, en een slot van mijn eigen vinding.

— Bewonderenswaardig, mompelde Hansen.

— Onze man zit dus daarbinnen, als een rat in de val, aldus ging Fowler voort. Hij zal misschien schreeuwen, wanneer hij een ander is dan Raffles. Maar Raffles zal zijn krachten niet uitputten, en dadelijk aan het werk gaan, om te pogen zich te bevrijden. Hij zal het gordijn voor het raam ter zijde slaan, en dan zal hij tot de ontdekking komen, dat er achter dat gordijn geen raam is, maar niets dan een stalen wand, volstrekt niets anders. Maar nu is er ergens, goed verborgen, zodat niemand ze kan ontdekken, een open schaal vol van het chemische poeder, dat ik heb ontdekt en dat onschuldig is, volstrekt geen uitwerking heeft, zolang het maar onder een zekere warmtegraad blijft. Maar, wij hebben onze kleine, elektrische installatie, die het ons mogelijk maakt, de stalen kamerwand te verhitten, tot hoeveel denkt ge wel? Tot ruim 1200 graden.

— Maar dat is de hitte van de elektrische oven! riep Hansen vol verbazing uit.

— Ik zie tot mijn genoegen, dat kapitein Hansen enigszins op de hoogte is van de chemie, ging Flower kalm voort. De man daarbinnen wordt aanstonds, nadat de dampen hun uitwerking doen gevoelen, volkomen verlamd, en is niet in staat, zich te bewegen. Hij is dus onmachtig, in zijn wanhoop een einde te maken aan zijn lijden, door zijn revolver te grijpen, verondersteld, dat hij zulk een wapen bij zich had en men het hem zou hebben laten behouden, maar zijn hersens, ziet gij, blijven tot het laatste ogenblik onaangetaast. Langzaam worden de spieren weker, de beenderen verliezen hun hardheid, de ribben worden week als was, het lichaam gaat over in een geleachtige massa, maar tegen dat ogenblik heeft het hart reeds opgehouden te kloppen, ofschoon ik u moet zeggen, dat juist de weekste delen van het lichaam het langst bestand blijven tegen het inwerken van het zuur. De benodigde warmtegraad van de stalen wanden is binnen een half uur bereikt, en een uur later zal er van onze

man niets over zijn dan het schoeisel en de kleren, en een plas, ja, mijneheren, het is zoals ik u zeg. Een plas, en anders niets, lichtrood van kleur, en die zich natuurlijk reeds spoedig verspreid heeft. Gij rilt? Gij ziet mij ontsteld aan? Luister dan verder.

Fowler was nu zodanig in zijn onderwerp verdiept, dat zijn sigaret tenslotte toch was uitgegaan.

Hij wierp ze achteloos op de grond, nam een verse, en stak ze aan. Toen vervolgde hij:

— Bij 200 graden is het behangsel reeds lang in flarden omlaag gevallen — bij 300 storten de houten meubelen ineen — en bij 1.000 neemt de algehele verpulvering een aanvang. En zeg mij nu eens, mijneheren, wat denkt gij van mijn uitvinding?

Hij kreeg niet dadelijk antwoord.

Hansen was weer de eerste die sprak.

Hij vroeg:

— Hoe is het mogelijk, dat die stalen wanden niet smelten wanneer gij ze aan zulk een ontzettende hitte blootstelt? Ik meende, dat het smeltpunt van staal tussen 6 à 700 graden gelegen is.

— Van gewoon staal, mijn waarde Hansen, niet van het mijne, antwoordde Fowler glimlachend. Ziet gij, het is chroomstaal, met toevoeging van een chemisch product, welks samenstelling ik voorlopig voor mij wil houden, ofschoon het bekend is, dat twee Franssen op het punt staan dezelfde ontdekking te doen als ik. Dit staal is, praktisch gesproken, onsmeltbaar, nadat het eenmaal tot platen is gerold en men er mijn mengseltje aan heeft toegevoegd. Hebt gij nog iets aan te merken?

— Hoelang duurt de gehele bewerking?

— Van het ogenblik der opsluiting tot aan de volkomen «verstoffelijking» als ik mij zo eens mag uitdrukken, iets meer dan drie uur.

— Veronderstel, dat in die tijd de politie bij u komt en een onderzoek instelt?

— Laat zij komen, de stalen kamer ligt heel afgezonderd, en is niet zo gemakkelijk te vinden. De weg, die er heen leidt, kan op enige plaatsen op een vol-

komen onzichtbare wijze worden gesloten.

— De kamer zal haar ligging door de ontzettende hitte, die zij verspreidt, verdragen.

— Neen, want zij is omgeven, ten eerste door een mantel van asbest, ten tweede door een dikke wand van gewapend beton.

— Het zal dagen duren, voor de kamer voldoende is afgekoeld, om u in staat te stellen er binnen te gaan, om het verraderlijke stof te verwijderen.

— Dat is niet zo, het duurt nauwelijks een uur, alweer dank zij een heel eenvoudige vinding. Maar al ware het wèl zo, wat zou dat dan te betekenen hebben?

— Wel, de politie zou de kamer later kunnen ontdekken als zij eens onverwachts bij u binnen viel en u naar het doel en de betekenis vragen.

— Mijn beste Hansen, zij zou mijnentwege zelfs het stof mogen vinden en ik zou mij toch volkomen gerust gevoelen. Want het zou zelfs voor de bekwaamste analist volstrekt onmogelijk zijn, uit dat hoopje stof de overblijfselen van een levend wezen te determineren, en zeker niet juist van een mens. Neen, mijn middel is voortreffelijk en afdoende, en gij zult u er aanstonds zelf van kunnen overtuigen.

— Twee der kapiteins sprongen bijna van hun stoel op, zo verschrikt waren zij op het horen van deze woorden.

— Hebt gij... is hier een man, die gij...? stamelde een hunner.

— Stel u gerust, antwoordde Fowler met een afwerend handgebaar. Ik heb mijn proeven tot nu toe slechts met honden, apen en konijnen genomen, en daarvan zal ik ook nu niet afwijken. Komt mede en volg mij, ik zal u overtuigen.

De vijf mannen stonden op, het voorbeeld volgend van de Hoofdkapitein, die reeds zijn stoel achteruit had geschoven en was opgestaan.

Zwijgend volgden zij hem door de zware deur met het ronde kijkgat, door de oude kelder, waar zich de hydrant bevond en door de korte verbindingsgang tot aan de helder verlichte tun-

nel, waarvan de wanden met tegels waren beschoten.

Fowler opende hier evenwel niet de geheime deur, waardoor hij was binnen getreden; maar liep de gang in tegenovergestelde richting bijna geheel ten einde, totdat hij stilstond voor wat er uitzag als een blinde muur, die de gang scheen af te sluiten.

Dit was echter slechts schijnbaar, want Fowler bukte zich, stak een voorwerpje, dat wel wat gelek op een breihaakje, maar plat was, tussen een bijna onzichtbare reet van de afsluitmuur, scheen met dit voorwerp even te passen, trok, en toen rees de wand, juist als een ouderwetse valdeur in een stadsmuur, met een zwak geknars omstreeks anderhalve meter omhoog, zodat de zes mannen er bukkend onder door konden gaan.

Fowler drukte met de voet de veer terug en de valdeur gleed in haar sponningen.

Bij het zwakke licht van Fowler's zaklantaarn, liepen de mannen voort, wel vijf minuten, nu en dan een hoek omslaande, totdat Fowler een zware, ijzeren deur ontsloot, zich omwendde, en zacht fluisterde:

— Nu zijn wij in de buurt van mijn huis. Schijnbaar maakt dit vertrek er deel van uit, maar dat is gezichtsbedrog. Het staat vrijwel afzonderlijk, en hierin bevindt zich mijn stalen kamer.

Het licht van zijn zaklantaarn bescheen de voet van een ijzeren wenteltrap, en het zestal begon die trap zwiingend te beklimmen.

De vijf kapiteins hadden het gevoel alsof zij zich in het binnenste van een vuurtoren voortbewogen, dan wel of zij de trap beklommen van een hoge kerk-toren.

Want tachtig treden moesten zij beklimmen, totdat Fowler stilstond op een soort portaal, en hier moest hij weer een met gekleurde tegels beklede valdeur omhoog doen gaan.

Zodra de valdeur achter hem was neergegleden, zei de hoofdkapitein zacht:

— Zoëven zijt gij langs de betonnen muur gegaan, welke de stalen kamer van deze zijde omgeeft.

De vijf mannen keken om zich heen.

Er lag een dikke loper op de vloer van de gang, aan de wanden hingen enkele etsen, en hij zag er uit als een weinig gebruikte verbindingsgang in een deftige behuizing.

Een eind verder begon een dwarsgang en even daarvoor, ter rechterzijde, bevond zich een deur, waarvoor Fowler stilstond.

Hij klopte er even op, en vroeg toen:

— Zoudt gij menen, dat deze deur van staal is? Neen, nietwaar? Het klinkt geheel als hout, en zo ziet ze er ook uit. Deze deur, mijneheren, geeft toegang tot de stalen kamer.

Hij draaide een gewone deurkruk om, trok de deur open, draaide een schakelaar om, en het schijnsel van een lamp verlichtte een niet zeer groot vertrek, met een wijnrood kleed op de grond, de wanden bespannen met een behang van dezelfde kleur.

Er stonden volstrekt geen meubelen in het vertrek, hetgeen Fowler verklaarde met de woorden:

— Gij zult wel inzien, dat ik er niet aan denk, bij zulk een eenvoudige proef de meubelen tot stof te doen vergaan. Ik kan u echter verzekeren, dat alles zich werkelijk zal toedragen, zoals ik u gezegd heb. Treedt binnen, wat ik u verzoeken mag.

De mannen gingen, ofschoon een weinig aarzelend, het kale vertrek binnen, dat een onheilspellende indruk maakte met zijn gladde wanden, zijn geblindeerd venster, dat niet in werkelijkheid bestond, en zijn hoge zoldering, terwijl het ontbloot was van ieder meubelstuk.

Fowler stak de hand achter het raamgordijn, scheen daar even rond te zoeken, en toen schoot er eensklaps een klein luikje ter zijde, waardoor een opening zichtbaar werd.

Fowler stak er de vingers in en trok behoedzaam een kristallen schaal naar zich toe, die tot aan de rand gevuld was met een saffraangeel poeder, zo fijn als tafelzout en dat een zwak zure lucht verspreidde,

De mannen deinsden onwillekeurig terug, en toch zag dat poeder er onschuldig genoeg uit.

— Dit is mijn vinding, kapiteins, sprak Fowler.

Toen zette hij de schaal behoedzaam weer in de opening van de wand, sloot het deurtje, dat nu weer volmaakt onzichtbaar was, trok het gordijn voor het gewaande raam en wendde zich toen weer tot de anderen, met de woorden:

— Nu zullen wij ons proefkonijn even halen. Het konijn is in dit geval een hond, maar hond, konijn of mens, gij kunt er vast van overtuigd zijn, dat de uitwerking steeds dezelfde zal wezen. En wacht nu een ogenblik, ik ben aanstonds weer bij u terug.

Hij ging heen en de vijf mannen bleven achter. En zozeer waren zij onder de indruk van alles wat hun was gezegd, dat geen hunner in de stalen kamer durfde achterblijven maar allen in de gang zwijgend bleven wachten, tot dat Fowler enige minuten later terugkeerde, met een bejaarde, hoewel nog mooie en sterke Deense dog. Het dier sprong vrolijk om hem heen, en was zich volstrekt niet bewust van wat zijn lot zou zijn.

Zijn meester sloot het dier in de kamer op, waar het nacht bleef janken, verdrietig, dat het nu weer alleen werd gelaten, en toen schoof hij voor de deur, met een enkele handbeweging, een paar zeer sterke grendels, binnen in het lichaam van de deur verborgen.

— En nu, volgt mij, kapiteins, opdat gij kunt zien wat er zal gebeuren.

Zij liepen allen de dwarsgang in, bestegen een fraaie trap, toen nog een, moesten opnieuw een gang volgen, gingen ten derde male een trap op, thans veel smaller, staken een soort zolder over, waar Fowler alweer een goed verborgen deur opende, en toen bevonden zij zich in een vertrekje, dat er uitzag als een rommelkamer. Maar ook dit was slechts schijn, want Fowler lichtte in een hoek een plank uit de vloer, waaronder een aantal kleine hefbomen zichtbaar werd.

Hij trok er een van over, heel langzaam en zei glimlachend:

— Nu heb ik de elektrische installatie in werking gesteld. De stalen wanden beginnen zich van dit oogenblik af te verhitten en gij zult zien, hetgeen ik u verteld heb.

Een kleine beweging aan een tweede hefboom en in het midden van de vloer ging een luikje open, hetwelk een rond kijkglas zichtbaar maakte.

Terwijl de anderen nieuwsgierig naar beneden keken, lichte Fowler hen in:

— Wij zijn hier omstreeks twintig meter boven de zoldering van de stalen kamer, en ik verzeker u, dat dit maar nauwelijks voldoende is, om ons tegen de grote hitte te beschermen, ondanks twee tussenlagen van asbest en andere hittewerende stoffen.

— Maar, als wij door die buis moeten kijken, dan zullen wij slechts een klein gedeelte van het vertrek kunnen waarnemen, merkte Hansen op.

— Neen, verzekerde Fowler, want een heel eenvoudige prismawerking heft dit bezwaar op. Deze buis loopt niet recht door naar beneden, maar maakt twee malen een hoek, zodat de lichtstralen ook twee malen weerkaatst worden. Buk u slechts over deze opening en gij zult zien, dat ik gelijk heb.

De vijf Kapiteins bogen zich over de opening en allen konden zeer duidelijk de gehele vloer van de stalen kamer overzien.

De Deense dog stond juist, zacht kwispelstaartend en blijkbaar heel verbaasd, midden in de kamer, geeuwde, ging liggen en legde zijn kop op zijn gespierde voorpoten, als om een slaapje te gaan doen.

Fowler, die een blik op zijn horloge geworpen had, zodra hij de hefboom had overgehaald, zei afgemeten:

— Er zal wel gauw leven in hem komen.

En zo geschiedde het ook. Er was nog geen kwartier verlopen, of de hond hief plotseling de kop op, rees overeind, draaide een paar malen onrustig rond, en scheen toen luid te janken, wat aan

de houding van zijn kop te zien was.

Eensklaps begon hij driftig rond te lopen, stond met zijn voorpoten tegen de wand op, maar trok ze aanstonds weer terug, en liep hinkend rond.

— Geen wonder! zei Fowler koud. Die stalen wanden hebben op dit oogenblik al een temperatuur van bijna honderdveertig graden.

De ongelukkige hond was nu snel gaan rondlopen, tot zijn tong uit zijn bek hing, en dan stond hij eensklaps weer stil, blijkbaar erbarmelijk huilend. Zijn ogen begonnen hem uit de kop te pulsen, en zijn tong hing hem ver uit de muil. Het was duidelijk, dat het dier hevige pijnen begon te lijden, en er was nog geen half uur verlopen, of het verschrikkelijke schouwspel begon, hetwelk zelfs de moedigsten deed huiveren en dat Hansen bijna deed bezwijmen.

Het was, alsof de hond als het ware begon te smelten. Zijn lichaam rekte zich onwaarschijnlijk lang uit, en zakte toen eensklaps door, het dier viel om, trok hevig met de poten, die zich eveneens uitrekten, en toen loste het lichaam letterlijk op, langzaam maar zeker, alsof het van was gemaakt ware, en aan grote hitte werd blootgesteld. De ribben begonnen door het vlees heen te steken, en toen zakte ook het geraamte ineen, en verging...

Een van de mannen begon eensklaps luid te lachen.

Hansen keek hem ontzet aan.

De man lachte maar door, met de handen op zijn buik en stikte bijna in zijn woorden, toen hij al lachend schreeuwde:

— Die grap is goed. Daar zal Raffles van opzien. Kapiteintje, ik maak je mijn compliment, je hebt het prachtig verzonnen. Een donkere plas, midden op het vloerkleed, dat is alles...

Fowler keek de lacher scherp aan, en begreep dadelijk de waarheid.

De man was van ontzetting krankzinnig geworden.

De naam van deze kapitein was Derrick Ramson.

HOOFDSTUK V

DE UITNODIGING

Hetgeen Fowler in die gedenkwaardige nacht met zulk een rustige stem aan zijn kapiteins had medegedeeld, was volkomen waar.

Raffles had inderdaad zijn beschermeling Kaldrup, die hem op zijn beurt hielp met zijn geld en zijn introducties, naar een kleine plaats aan de Texaanse grens vergezeld, hem daar een paar malen bezocht, hij was gezien door een spion, deze had hem naar New York gevolgd, en Raffles logeerde thans onder de naam James Hudderfield voorlopig in een der grootste hotels aan de Vijfde Avenue.

Fowler was er niet de man naar, om gras over zijn plannen te laten groeien.

Hij bewoog zich veel in de grote wereld, zoals gezegd, en het kostte hem dan ook niet veel moeite slechts weinige dagen later in aanraking te komen met de man, die hem door zijn spion was aangewezen, die de bende reeds grote schade had berokkend, en die zich nu aan hem voordeed als een welgedaan effectenhandelaar op zekere leeftijd, met een buikje, een glimmende schedel en een krans vettig zwart haar, een kromme neus, en een gouden bril daarop.

Het was bijna niet mogelijk, in deze breedsprakige, ijdele beursman de stoutmoedige avonturier John Raffles, te zien, maar Fowler wist wat hij wist, en twijfel was voor hem uitgesloten.

Het was nauwelijks vijf dagen na hun eerste kennismaking, of de Hoofdkapitein stelde de vraag, die Raffles noodlottig moest worden, zonder dat zijn stem ook maar even trilde, zonder dat zijn ogen een andere uitdrukking kregen, zonder dat de hand beefde, die de sigaret naar de mond bracht.

James Hudderfield nam de uitnodiging aanstonds aan, en beloofde, nog dezelfde avond te zullen komen, om de wapenverzameling van zijn nieuwe vriend in ogenschouw te nemen.

Dat was om twee uur in de namiddag, en het geschiedde in een hoekje van de conversatiezaal der « Reseda-Club », een zeer dure sociëteit, waarvan het lidmaatschap twee duizend dollar per jaar kostte.

Na zijn belofte te hebben gegeven, ging mijnheer Hudderfield met de lift naar beneden, stapte in zijn auto, die door een zware neger werd bestuurd, na deze iets te hebben toegefluisterd en de wagen zette zich in beweging, reed snel voort, verliet New York aan de Noordzijde, volgde in snelle vaart een eenzame landweg, en hield stil voor een volkomen afgelegen landhuisje, een van die bungalows, zoals de Amerikanen zich voor weinig geld laten bouwen in de mooie streek ten Noorden van New York, niet ver van New Rochelle.

Het huisje was zeker splinternieuw, en kon daar nog nauwelijks enkele maanden staan.

Hudderfield wierp een blik om zich heen, alvorens uit te stappen, zei iets tot de neger, ging het huis binnen, en liep dadelijk naar een achtervertrek, dat uitzag op lage heuvels, prairie-gras, en een zonnige Septemberhemel, anders op niets.

Een man, die bij het raam had gezeten, stond op en kwam hem tegemoet.

Die man was Charles Brand.

Hij drukte de ander krachtig de hand, en zei:

— Ik ben blij, dat je er bent, Edward, want de tijd begon mij lang te vallen.

— Ik erken, dat dit geen al te aangenaam verblijf is, want de eenzaamheid is nog groot, maar wij moeten iets voor de goede zaak over hebben. Hoe is het met hem?

— Wel, hoe zou het met hem zijn? Hij zit daar maar te zitten, en geeft geen kik, en zegt, dat we hem eerder kunnen villen, dan iets uit hem te krijgen.

— Nu, misschien zal hij zich nog wel eens bedenken, zei Raffles schouderophalend. Wij zullen eens naar hem toegaan. Maar voor ik het vergeet, ik heb een uitnodiging van Bernard Fowler, om zijn wapenverzameling te komen zien.

Brand verbleekte en zijn stem trilde, toen hij zei:

— Dus toch! Die man is dus werkelijk een duivel. Als je wist wat ik doorstaan heb, toen ik al die tijd zo vlak in zijn nabijheid ben geweest.

Raffles vatte de hand van zijn trouwe vriend en zei op ernstige toon:

— Wij wagen alle drie herhaaldelijk ons leven, Charles, maar wat jij gedaan hebt, is meer dan ik eigenlijk van je had mogen vergen. En als ik een week geleden had geweten, welk een monster die Fowler is, dan had ik je aan dat gevaar niet blootgesteld. Het is nu echter geschied, je hebt tot hem weten door

te dringen, en je hebt me zeer kostbare mededelingen kunnen doen. Als wij die vijf kapiteins maar vast hadden...

— Maar zij zullen er vanavond wel komen, riep Brand op levendige toon. Hij moet er toch rekening mee houden, dat hij het niet alleen met je klaar speelt, dat je argwaan krijgt, dat je... voor alle veiligheid een van je vrienden meeneemt, wat weet ik.

— Je hebt zowaar gelijk. Wij zullen met die mogelijkheid rekening houden. Ik zal zo spoedig mogelijk de politie op de hoogte stellen, zodat die niet alleen het huis, maar ook het entrepôt in het oog kan houden. Maar eerst moeten wij nog eens met Hansen gaan praten en zien of hij niet toeschietelijker wordt.

— Ik vrees van niet, Edward, hij lijkt me heel stijfhoofdige toe.

— En dat vind ik een goede prijswaardige hoedanigheid in hem. Die man is zonder de minste twijfel een grote schurk, maar hij toont nu in elk geval karakter. Ik was aanvankelijk blij, dat wij hem ruim een week geleden, nadat hij aan de politie had weten te ontvluchten, bij de kladden konden nemen, maar ik ben zeer bang, dat al dat werk vruchteloos is geweest, en dat wij weinig anders kunnen doen, dan ook hem aan de politie overleveren, zonder meer.

— Wordt hij gezocht?

— Ja, voor een zware inbraak met geweldpleging. Kom, en nu naar beneden.

De twee mannen verlieten het vertrek, gingen een gang door, openden een deur, daalden een betonnen trap af, en daar opende Brand met een zware sleutel een dikke, met ijzer beslagen deur, die van een paar sterke sloten voorzien was.

Hij opende de deur voorzichtig, keek naar binnen, overtuigde zich, dat het licht nog brandde en dat de man, die daar opgesloten zat, rustig op zijn stoel had plaats genomen en opende toen de deur pas verder, door Raffles op de voet gevolgd.

— Wel, Hansen, begon deze onmiddellijk, laten wij nu niet al te veel woor-

den meer verspillen. Ben je voornemens ons mede te delen, wat je weet van de organisatie van de Bende?

— Geen woord zal ik mededelen, antwoordde Arne Hansen.

— Ken je een zekere Bernard Fowler? Hansen zweeg, maar Raffles zag aan de uitdrukking op diens gezicht duidelijk, dat de vraag hem verraste, hij had de naam werkelijk nog nooit gehoord.

— Wil je de namen van de leden van je district noemen? Luister eens, Hansen. Het dient werkelijk tot niets nog langer te zwijgen. Wij kennen de Kapiteins. Luister maar: Derrick Ransom, Ole Jörgen, Philipp Dane, Jean Duplessis, Harold Piper.

Hansen schrikte zichtbaar, beet zich op de lippen, balde woedend de vuisten maar zei geen woord.

Raffles haalde de schouders op, en zei, zonder zijn geduld te verliezen:

— Ik zie het al, wij hebben je een week lang voor niets de kost gegeven, vriend Hansen. Er is niets uit je te krijgen, en als je de waarheid wilt weten, dat bevalt me in je. Maar het bevalt me toch weer niet zozeer, dat ik zal nalaten je morgen aan de politie uit te leveren. Want vanavond heb ik nog een kleinigheid te regelen met die heer, wiens naam je nooit gehoord had. Reken er dus maar op, dat je morgenochtend dit onaangename verblijf zult kunnen ruilen tegen een ander, dat intussen misschien nog onaangenamer is. Het zal je eigen verkiezing zijn geweest en ik kan er verder niets aan doen. Heb je ergens over te klagen? Heb je wijn, goed eten, is je bed zacht?

Hansen liet slechts een dof gebrom horen, bij wijze van antwoord, en een ogenblik scheen het, alsof hij zich als een getergd roofdier op Raffles wilde werpen. Hij wist zich echter te beheersen en zei koeltjes:

— Misschien is het morgen mijn beurt misschien ook niet. Maar overmorgen kan het de jouwe zijn, Raffles, al ben je nog zo knap.

— Wel bedankt voor het compliment,

en tot ziens, zei Raffles lachend, waarna de beide mannen de electricch verlichte kelder verlieten, de deur met grote zorg achter zich sluitend.

— Ik ben benieuwd of hij nu weet, dat ik zijn uiterlijk heb aangenomen, wat niet al te moeilijk was, want wij lijken wel een beetje op elkander, en dat ik in zijn plaats, met zijn medailles en kentekenen gewapend, de bijeenkomst van de kapiteins met Fowler in het pakhuis heb bijgewoond, merkte Brand peinzend op.

— Door het noemen van de namen der kapiteins, meen je? zei Raffles schouderophalend. Het zou mij verwonderen, als het zo was. Apropos, heb je het code-telegram aan Kaldrup verzonden?

— Onmiddellijk nadat je weg waart.

— Dat is een geruststellende gedachte voor mij, want het zou mij inderdaad leed hebben gedaan, als ik de spoorwegkoning door mijn onhandigheid in gevaar zou hebben gebracht. Waar bevindt Kaldrup zich thans?

— Ik had hem in het geheime telegram de raad gegeven, al was het slechts een week, over de Mexicaanse grens te gaan, en hij heeft die raad heel zeker opgevolgd, want in het Texaanse grensdorp is hij niet meer.

— Dan is dus aan die zijde voorlopig alles in orde, en kunnen wij onze aandacht bepalen bij wat ons van avond te doen staat.

— Ik huiver, Edward, als ik bedenken, wat er misschien gebeurd zou zijn, wanneer je, zonder iets van de aanslag te weten, aan die uitnodiging gevolg had gegeven, en je in de stalen kamer zoudt opgesloten zijn geworden.

Maar Raffles legde hem de hand op de schouder en zei zacht:

— Gelukkig heb ik vrienden, Charles, beproefde, trouwe vrienden. En nu zullen wij eens praten. Fowler sprak van vanavond, ik kan dus moeilijk vroeger dan omstreeks negen uur komen. Ik weet, dat hij laat dineert, en hij weet, dat ik van verre afstand moet komen.

Hij zal dus wel zorgen, zijn mannetjes reeds om acht uur bij de hand te hebben.

Brand rilde, toen hij hernam:

— Het was ook een afschuwelijk gezicht; niet om na te vertellen.

— Ja, het moet ontzettend geweest zijn, zei Raffles zacht. Maar wij dwalen van ons onderwerp af. Er zullen daar dus drie kapiteins zijn, want voor zover ik weet, is er nog niet voorzien in de vacature, als ik het zo noemen mag, ontstaan door de krankzinnigheid van die Ransom.

— Je vergist je, Edward, in elk geval zullen het er vier zijn, ik moet er toch ook bij zijn.

— Alweer heb je gelijk. En dat is een voordeel, want nu hebben wij reeds iemand in de vesting. Ik denk, dat tien of twaalf agenten wel voldoende zullen zijn voor de eigenlijke actie, en dan nog eens een tiental om het pakhuis te kunnen omsingelen. Zij zullen echter zeer voorzichtig moeten zijn, want het is mogelijk, dat de kapiteins langs die weg zijn huis moeten binnenkomen, of althans moeten naderen tot aan de geheime valdeur, waarvan je mij gesproken hebt. Dat is waar, je zult natuurlijk in de loop van de dag een boodschap krijgen, dat ik voor vanavond de invitatie heb aangenomen en aanwezig moet zijn. Je mag je dus wel gauw gaan vermommen en je naar de woning van onze gevangene begeven, om tijdelijk diens rol weer op je te kunnen nemen.

— Het werk van een kwartier, riep Brand opgewonden uit. Ik ga er aanstonds heen. Jij zult de politie zeker verwittigen?

— Ja. En dit is ons werkplan. Het

is natuurlijk zeer goed mogelijk, dat jullie hulp niet nodig wordt geacht, en hij je dus niet dadelijk binnenlaat, als ik mij bij hem laat aandienen. Hoe hij het met de bedienden aanlegt, weet ik niet, maar het zou mij sterk verwonderen als hij ze niet allen wegzendt, en mij zelf de deur opent. Hij is te slim, om iets anders te doen. Hij zal mij dan wel iets op de mouw trachten te spelen. Goed! Ik kom binnen, hij laat mij hier en daar wapens zien, en tenslotte wil hij mij zijn keurcollectie in de stalen kamer tonen. Ik zal mij er natuurlijk wel voor wachten, er binnen te gaan, maar de kerel eenvoudig neerslaan. Er is geen sprake van, of hij zal aanvankelijk alleen zijn, en ik loop dus niet het minste gevaar. Is dat eenmaal geschied, dan zal ik de politie voor het huis een sein geven, die van het pakhuis moet eveneens op de hoogte gesteld worden en ze zullen jullie insluiten. En ga nu heen, het is tijd.

Brand maakte zich uit de voeten en Raffles bleef alleen achter. Hij bracht het overige van de namiddag door met schrijven en lezen, en toen hij tot het besef van de tijd kwam, was het reeds bijna zeven uur.

Hij stond verrast op, en mompelde voor zich heen:

— Zeven uur, en nog altijd geen bericht van Brand, dat hij de boodschap van de Hoofdkapitein ontvangen heeft? Dat is zonderling. Zou hij menen, het wel geheel af te kunnen? Zou hij soms argwaan gekregen hebben? Ik moet er het mijne van hebben, en ik ga in ieder geval, maar nu zal ik voor alle zekerheid onze reus Henderson maar meenemen.

Hoofdstuk VI

DE WAANZINNIGE

Het was juist negen uur, toen de auto van Raffles stilstond voor het huis met talrijke bouwstijlen, in de Twee en Veertigste Straat.

Het wagentje werd weer door Henderson bestuurd, die er indrukwekkend genoeg uitzag, ondanks zijn glimmend zwarte huidskleur.

Een snelle blik in het rond was voor Raffles voldoende, om zich te overtuigen dat de politieagenten, voor de overgrote meerderheid in burgerkleding, onder het mom van onschuldige voorbijgangers, op hun post waren.

De auto reed weg, tenminste zo scheen het, maar sloeg aanstonds de hoek van het blok om, en stond bij het eerste huis van de dwarsstraat stil. Raffles stapte op het huis toe, en belde aan. De schel klonk helder in de holle vestibule, maar niemand deed de deur voor hem open.

Hij trachtte naar binnen te kijken door een smal raampje, dat zich naast de deur bevond, maar hij kon niets anders ontwaren dan het flauwe schijnsel van een elektrische lamp in het midden van de ruime hal.

Hij belde nogmaals, maar met hetzelfde negatieve resultaat.

Verbazing en onrust begonnen zich van Raffles meester te maken.

Zou de ellendeling lont geroken hebben en zich bijtijds uit de voeten hebben gemaakt? Hoe was dat mogelijk? Zou hij hebben kunnen ontdekken, dat er een spel met hem was gespeeld en dat Hansen niet werkelijk bij hem was geweest, maar een ander? De vertrouwde vriend van de man, die hij wilde vernietigen? Bevond Brand zich dan misschien in gevaar? Waar was hij nu? Al deze vragen drongen zich in snelle opeenvolging aan Raffles op, zonder dat hij er een antwoord op wist te geven.

Bedienden waren in elk geval niet in het huis, dat was duidelijk, anders zou de deur reeds lang voor hem geopend zijn.

Toen hij nogmaals door het matglas naar binnen keek, meende hij een vage gedaante te ontwaren, die snel heen en weer liep, en tot zijn grote verwondering meende hij schelle kreten te horen, die zwak door de dikke, met brons beslagen deur naar buiten drongen.

Een ogenblik dacht hij er aan, de agenten te wenken, maar reeds wilde hij hier vanaf zien, toen een luide gil in de vestibule weerklonk.

Nu aarzelde Raffles niet langer. Hij begreep, dat er daar binnen iets buitengewoons moest hebben plaatsgegrepen, ofschoon hij zich volstrekt niet kon voorstellen, wat dit wel kon zijn.

Hij stak zijn hand op, en in een ommezien was hij omringd door een vijftal agenten, aangevoerd door een brigadier, die hem verwonderd aankeken.

— Iets niet in orde, mijnheer? vroeg de brigadier, terwijl hij aan zijn pet tikte.

— Ik heb tweemaal gebeld, en men heeft de deur niet voor mij geopend, antwoordde Raffles. Daarentegen heb ik binnenshuis op een vreemde wijs horen gillen en schreeuwen, en ik doe u het voorstel, met geweld binnen te dringen.

Maar de politiebeambte scheen hier niet veel voor te voelen. Hij keek bedenkelijk naar de zware deur, die gevoeglijk had kunnen dienen voor de afsluiting van een gevangenis of voor een vesting, krabde zich achter het oor en bromde toen:

— Geweldpleging? Huisvredebreuk? Mijnheer, dat durf ik niet op mij nemen. Je zou deze deur met geen koevoet kunnen open krijgen. Ik zal 't eerst aan de inspecteur moeten gaan vragen...

— Dat houdt te lang op, viel Raffles hem ongeduldig in de rede. Wie weet wat er in die tussentijd kan geschieden? Hoor je zelf dan dat schreeuwen niet? Het is, of er iemand luid gillend van boven naar beneden en weer terug over de trap loopt.

Ja, de brigadier hoorde het ook wel maar hij weifelde nog, scheen geen besluit te durven nemen, en Raffles ging op dringende toon voort:

— Dan zal ik je van je verantwoording ontheffen. Ik heb het gevoel, alsof daar binnen iets ernstigs gebeurt, en wij moeten handelen. Stuur een van je mannen naar het pakhuis, en laat hem aan de inspecteur zeggen, dat hij op zijn *qui vive* moet zijn. Er is daar binnen iets gaande, hetgeen wij geen van allen hebben kunnen verwachten.

— Als u eens een van uw lopers probeerde, mijnheer, vroeg de brigadier weifelend.

— Een loper helpt hier niet, gaf Raffles schouderophalend ten antwoord. Het is een uiterst ingewikkeld slot, en bovendien kun je er wel van verzekerd

zijn, dat de deur gegrendeld is. Dat alles duurt te lang. Laat een van je sterkste mannen tegen een van de pilaren van het balkon leunen, zodat ik op zijn schouder kan klimmen. Ik zal daar boven veel gemakkelijker naar binnen kunnen dringen, en dan de deur voor je openen.

Hij had zelf al een van de potigste agenten uitgezocht, en de man tegen een der pilaren geplaatst.

Het was een handige kerel, die wist wat er van hem verlangd werd, die zeer krachtig was en goed geoefend, en hij hielp Raffles dan ook vlug op zijn rug, en vervolgens op zijn schouders.

Raffles kon nu juist de onderrand van het balkon grijpen, trok zich op, klauterde over de balustrade, en was nu aan het oog onttrokken, althans voor degenen die nog altijd voor de straatdeur stonden.

Hij liep snel, in gebukte houding, naar een van de deurensters, welke hij in een ommezien had geopend.

Hij snelde door het grote vertrek op de deur toe, die hij schemerachtig kon waarnemen bij het licht, dat van de straat naar binnendrong, rukte ze open, en stond in een helder verlichte gang.

Een ogenblik bleef hij luisterend staan, maar nu was alles doodstil.

Hij sloot de deur weer achter zich, en liep, geholpen door zijn sterk ontwikkeld oriënteringsvermogen, naar de plek, waar de monumentale trap naar de vestibule begon.

Zoals hij wel gedacht had, werd ook deze tamelijk goed verlicht door een paar lampen, volgens Arabisch model uit ijzer gedreven, die aan kettingen van de zoldering afhingen.

Hij had juist de voet op de bovenste trede gezet, toen er zich iets met onweerstaanbare kracht op hem wierp, en het volgende ogenblik voelde hij een greep om zijn keel, die hem bijna de adem benam.

Bijna verloor hij het evenwicht door deze plotselinge aanval, maar op het laatste ogenblik wist hij de trapleuning te grijpen en zich staande te houden.

Hij kon zijn linkerarm vrijmaken, en gaf zijn aanrander een harde stomp tegen de maag, die ieder ander zeker zou geveld hebben. Hier had de slag alleen ten gevolg, dat de aanvaller even naar adem snakte en waardoor de greep van zijn vingers iets verzwakte.

Raffles maakte er bliksemsnel gebruik van, door zich geheel los te rukken en hij maakte zich gereed, om de ander neer te slaan, toen zijn aanrander een gillend lachen deed horen, dat door de holle vestibule weerkaatste en die daarna met onbegrijpelijke snelheid wegvluchtte, de gang door en de trap op.

Maar hij was toch niet zo vlug geweest, of Raffles had hem herkend aan de nauwkeurige persoonsbeschrijving, welke Brand van alle kapiteins van het district had gegeven.

De man, die hem zo onverhoeds had aangevallen, en die gillende lach had laten horen, was Derrick Ransom.

Een kort ogenblik dacht Raffles er over, de waanzinnige na te snellen, maar hij begreep, dat er misschien dingen gebeurd konden zijn, welke de hulp van de politie onontbeerlijk maakten.

Hij rende dus naar beneden, snelde door de vestibule, schoof de zware grendels van de voordeur, deed er de ketting af, en trok ze haastig open.

— Kom vlug binnen, beval hij op fluisterende toon, er is hier een krankzinnige in dit huis, een van de kapiteins, die hier vroeg in de avond moet zijn binnengeslopen, waarschijnlijk van de kant van het pakhuis, en ik vrees, dat hij Fowler lelijk zal hebben toegetakeld. Ik kan mij anders volstrekt niet begrijpen, waarom wij hem helemaal niet zien.

De agenten traden haastig binnen.

— Laten wij hem dadelijk gaan zoeken, ging Raffles voort. En Fowler niet alleen, maar ook die waanzinnige. Niemand kan zeggen wat een waanzinnige in een huis als dit voor onheilen kan stichten.

Hij wilde reeds verder gaan, de trap opsnellen, toen een eigenaardig dof gerucht onder zijn voeten, hem plotseling weer deed stilstaan.

Ook de politiebeambten schenen het gemerkt te hebben, want zij stonden elkaar verwonderd aan te kijken.

— Wat is dat? vroeg er een.

— Ik weet het niet, zoëven hoorde ik niets, antwoordde de brigadier.

— Het lijkt wel op een waterval.

— Of op de branding, die tegen de rotsen slaat.

— Het kan toch geen wagen van de Subway zijn?

— De tunnel is veel te ver hier vandaan.

— Het lijkt ook wel wat op het doffe gerommel van een ver verwijderd onweer, hernam de brigadier weer.

Maar eensklaps schreeuwde Raffles, die in gebogen houding had geluisterd, met een uitdrukking van grote schrik op zijn gelaat:

— De kraan.

— De kraan? Wat voor een kraan? herhaalde de brigadier opgewonden en tegelijkertijd verwonderd.

— De hydrant in de kelder, schreeuwde Raffles. Iemand moet haar hebben opgedraaid.

— Nu, dan zullen wij dat ding weer dichtdraaien, riep de brigadier schouderophalend uit.

— Maar driedubbele ezel, begrijp je dan de betekenis niet, kreet Raffles, terwijl hij de verblufte politiebeambte heftig bij de schouders greep en hem heen en weer schudde.

— Het is geen gewone kraan, het is een standpijp, zoals de brandweer ze gebruikt. Begrijp je wat dat zeggen wil? Het wil zeggen, dat er binnen een minuut uit die kraan enige duizende liters water stromen in de lager gelegen kelders.

— Maar gij kent toch de plaats, waar die kraan zich bevindt? vroeg de brigadier.

— Natuurlijk!

— Nu, ga er dan gauw heen en draai die kraan dicht.

— Dat kan ik niet. De kraan bevindt zich achter een muur, en wordt op verre

afstand langs electriche weg open en dicht gedraaid.

— En waar gebeurt dat? vroeg de brigadier ademloos.

— Dat weet ik niet. Maar wij moeten de plek trachten te vinden.

— Laten wij eerst naar beneden gaan misschien is er nog iets aan te doen, gij kent immers de geheime doorgang.

— Die ken ik juist niet, schreeuwde Raffles, bleek van ontzetting, bij de gedachte, dat Brand, dat zoveel mannen zich misschien in doodsgevaar konden bevinden.

— Kent gij de weg niet naar die kelder? schreeuwde de brigadier ontzet.

— Ik ken slechts de weg, die over de bovenste verdiepingen heen, langs de stalen kamer, en dan weer langs de wenteltrap en door een aantal gangen naar die kelder voert, riep Raffles wanhopig. Het is onzinnig, om het te willen beproeven, want het zal ons veel te lang ophouden, en reeds nu zijn de laagste gedeelten geheel met water gevuld, maar wij moeten het in ieder geval beproeven. Wellicht kunnen wij de muur verbrijzelen achter de standpijp, en op die wijze de kraan bereiken en dichtdraaien.

— Vooruit, naar boven.

Allen stormden de trap op, terwijl onder de vloer het doffe gerommel, en het geruis als van een branding van het binnenstromende water met vervaarlijke snelheid toenam.

Tenslotte stonden zij aan het begin van de gang, welke Brand aan Raffles had genoemd als die, welke door middel van een valdeur kon worden afgesloten en afgescheiden van dat gedeelte van het huis, waarin zich de duivelse uitvinding van Bernard Fowler bevond.

Die gang was heel lang en op dat ogenblik slechts zwak verlicht.

De eerste gewaarwording, die de agenten hier ondervonden, was die van een ongewone hitte, 't was alsof men zich bij een heet gestookte bakkersoven of in een glasblazerij bevond.

Verblekend zagen de mannen elkaar

aan.

Er kon niet aan getwijfeld worden, de electriche machines waren in werking gesteld, waardoor de stalen kamerwanden konden worden verhit.

Maar wie had dit kunnen doen, als Fowler het niet was?

En als hijzelf het gedaan had, wat was dan zijn doel?

Bijna allen dachten aan de waanzinnige en snelden, ondanks de steeds toenemende hitte, de gang in.

Een enkele blik had Raffles overtuigd, dat de valdeur niet gesloten was en aan deze omstandigheid was het ook toe te schrijven, dat de hitte van het gloeiende metaal tot hier was doorgedrongen.

Zij waren nog nauwelijks de lange gang binnengegaan, of aan de andere kant zagen zij, zeer klein door de afstand, maar schel belicht door de brandende lampen in de zijgang, Derrick Ransom.

De krankzinnige sprong luid gillend heen en weer, terwijl hij zich de kleren van het lichaam rukte.

Raffles, door de agenten op de voet gevolgd, snelde de gang in, toen er iets onverwachts geschiedde, dat de noodlotigste gevolgen kon hebben.

Want de krankzinnige had een paar schreden de gang in gedaan, luid krijsend en met slechts weinige flarden bekleed, en het volgende ogenblik begon de valdeur in beweging te komen en snel te dalen.

De brigadier slaakte een woedende kreet en trok zijn revolver.

Maar dansend en zotte kapriolen makend, had de gek zich reeds weer verwijderd.

Onder de snel dalende deur zag men nog maar alleen zijn naakte benen.

Met opeen geklemde tanden snelde Raffles, zo vlug hij kon, naar voren, maar hij kwam te laat.

Met een doffe dreun viel de ijzeren deur op de bodem neer, en sloot de gang voor de achtervolgers af.

Hoofdstuk VII

DOODSGEVAAR

Slechts een kort oogenblik bleven de mannen sprakeloos van schrik voor de ijzeren afsluiting staan. Toen riep Raffles op vaste toon:

— Wij moeten hier in ieder geval door.

— Misschien kan de deur ook wel aan deze kant geopend worden, gaf de brigadier te kennen.

— Het is mogelijk, maar het zal te lang duren daarnaar te zoeken, zei Raffles met gesmoorde stem. Doorzoekt het huis, en tracht iets te vinden, dat als koevoet, als breekijzer, als houweel te gebruiken is. Gaat naar de keuken, naar de bediendenvertrekken, maar haast u, want bedenkt, dat iedere seconde kostbaar is. Ik blijf hier, wellicht opent de krankzinnige de deur weer, en dan zal ik met een fluitsein waarschuwen.

De agenten snelden weg en kwamen enige minuten later een voor een weer terug.

Dadelijk vielen allen op de deur aan, en nadat Raffles er even naar gekeken had, zei hij kortaf:

— Ik zal even een helper halen.

Hij liep snel weer terug door de gang, opende een raam aan de voorzijde van het huis, stak twee vingers in de mondhoeken, en liet een uiterst schel, eigenaardig fluitsein horen.

Er waren nog geen vijf seconden verlopen, of de kleine auto kwam de hoek omzwaaien en hield stil voor het huis.

Maar Raffles was intussen reeds naar

beneden gelopen en opende nu de huisdeur voor Henderson, de als neger vermomde reus.

— Werk voor mij, mylord? vroeg Henderson, zodra de deur weer achter hem gesloten was.

— En zwaar werk, James. Het is mogelijk, dat mijnheer Brand in ernstig gevaar verkeert. Kom direct met mij mee.

Maar de brave kerel had geen aansporing meer nodig. Hij snelde de trap op, rende de gang in, begreep aanstonds wat er van hem verlangd werd, en drong zich door de agenten heen, boven wie hij wel een half hoofd uitstak.

Hij greep een van de stalen koevoeten, knielde neer, en begon de granieten vloer langs de onderkant van de deur te bewerken.

Zijn geweldige slagen weergalmden door het gehele huis, en bij kleine stukjes versplinterde het graniet. Onvermoedbaar zwoegde hij voort, maar het duurde toch wel een kwartier voor hij een kleine sleuf gemaakt had, waarin hij het ondereinde van zijn koevoet kon plaatsen.

Hij drukte het werktuig onder de rand van de valdeur en leunde er met zijn volle gewicht op.

De koevoet boog krom, alsof hij van lood gemaakt was.

Henderson wierp het ding verachtelijk weg, nam de tweede koevoet, die hetzelfde lot onderging.

Star van verbazing keken de agenten naar die Hercules, die in staat was, stalen koevoeten als rietjes te buigen. Henderson richtte zich op, en bromde hijgend:

— Ik ben bang, dat het zo niet gaat, de deur moet zeker ergens worden vastgehouden, wij zullen het eens aan de zijkant proberen.

Opnieuw greep hij een werktuig, en de tegels vlogen al heel gemakkelijk van de wand.

De ijzeren sponning kwam bloot, waarin de deur op en neer gleed, en die met zware moeren in de stenen muur was bevestigd.

Maar de reus zette er zijn hefboom tussen, de moerbouten knapten af als glas, alles kraakte en splinterde, en met groot geraas kwamen brokken steen en stukken metselkalk omlaag.

Henderson kreeg een van die klompen steen juist op zijn hoofd, maar hij scheen het niet eens te bemerken en werkte met alle kracht, die in hem was, voort.

Hij had zijn hefboom onder de sponning weten te wringen, deze boog zich als een balein en liet van boven los. Hij greep het ijzer in zijn sterke vuisten, en rukte, totdat de sponning geheel losliet.

En nu bleek het, dat zich in het midden inderdaad een soort pal had bevonden, vele duimen dik, die de deur op haar plaats hield, als zij eenmaal was neergevallen.

Henderson gaf zijn werktuig voor een ogenblik prijs, klemde zijn reusachtige handen om de rand van de deur, en rukte er uit alle macht aan.

Al zijn spieren spannen zich als kabeltouwen, en de aderen aan zijn hals zwollen, maar de deur kraakte, bewoog zich een weinig, doch weerstond zijn pogingen.

Maar nu kwamen de agenten hem te hulp, grepen alle werktuigen, die nog wel te gebruiken waren en wrongen ze tussen de spleet.

Een uiterste krachtinspanning en toen werd de deur, aan één zijde reeds vrij, ook uit de tweede sponning gerukt.

Nauwelijks was de doortocht vrij, of een ontzettende, nauwelijks te verdragen hitte deed hen voor een ogenblik achteruit deinzen.

En nu pas bemerkte Henderson, die er in zijn ijver en grote krachtinspanning nog niets van gevoeld had, dat zijn beide handen aan de binnenzijde deerlijk verbrand waren. De deur was zo gloeiend, dat het niet meer mogelijk was ze ongestraft aan te vatten.

En toch bevond zich deze plek nog minstens een twintigtal meters verwijderd van de noodlottige stalen kamer.

Van de krankzinnige was op dit ogenblik niets te zien, maar men hoorde zijn rauwe kreten, afgewisseld door gillend gelach, en het mocht een raadsel heten, dat de ongelukkige deze helse hitte had kunnen overleven.

Bijna al de lieden, die daar stonden, hadden wel eens vertoefd in een glasblazerij of in een hoogoven, of wel voor de vuurhaarden in de stookkamer van een mailboot, maar dit alles had volstrekt niets te betekenen bij de onbeschrijfelijke hitte, die thans hun huid strak spande als het vel van een trommel, hun ogen pijnlijk deed steken en hen het bloed zo heftig in de aderen deed kloppen, dat het scheen, alsof zij elk ogenblik zouden barsten.

— Toch moeten wij verder, schreeuwde Raffles, ofschoon het bijna waanzin geleek, zich nog een stap nader te wagen bij die bron van verschrikkelijke hitte, die nog steeds in kracht toenam.

— Wij zullen levend gebraden worden mijnheer, hijgde de brigadier, die een volbloedig man was, en, bijna bezwijmend zijn tuniek had opengelknoopt en uitgeworpen.

— Ik zal alleen gaan, riep Raffles. Ik ken de plaats, waar de electriche installatie in werking wordt gesteld, misschien is daar ook de hefboom, die de kraan in de kelder kan sluiten.

— Ik geloof, dat het tijd wordt, bromde de brigadier. Men kan hier op deze plek zelfs horen, hoe het water met razend geweld de laagst gelegen kelders binnendringt, en ik ben benieuwd, of de wanden en de zolderingen de drang van het water zullen uithouden, als die kraan niet heel gauw gesloten wordt.

— Maar voor de duivel, schreeuwde plotseling een van de agenten, wij zijn ezels. Wij hadden niets anders behoeven te doen, dan aan de directie van de waterleiding te verzoeken, de hoofdkraan voor deze wijk af te sluiten.

— Gij kunt het gaan proberen, zei Raffles, die zich reeds tot aan het middel van al zijn kleren ontdaan had, daar zij hem letterlijk op de huid brandden. Ik geloof echter niet, dat Fowler het er op heeft laten aankomen, afhankelijk te zijn van de gemeentewaterleiding. Er loopt hier vlakbij een verversingskanaal, dat met de rivier in verbinding staat en voor een zo schrander man als hij is, kon het niet moeilijk zijn, onder de grond een buis te leiden van het kanaal naar zijn vervloekte kraan. Tracht gij nu allen snel het huis te onderzoeken, misschien vindt gij in een der vertrekken wel de reguleur, waarmee de kraan gesloten kan worden. Ik ga intussen de elektrische installatie buiten werking stellen, vervolgens het afkoelingstoestel inschakelen, en de hemel geve, dat er intussen onder onze voeten geen vreselijke ramp is geschied. Wij zullen elkaar in de vestibule weer ontmoeten.

Hij snelde de gang in, zonder nog iets te zeggen, na Henderson te hebben weerhouden, die hem wilde volgen.

De inlichtingen van Brand waren zo duidelijk geweest, dat Raffles geen tijd met zoeken verloren behoefde te laten gaan. Hij vond de deur, die naar de hoger gelegen verdiepingen voerde, en ofschoon hij bijna stikte, ofschoon het geelk, alsof zijn bloed uit al de poriën van zijn lichaam werd weggeperst, ofschoon hij het gevoel had, alsof er met zware hamers op zijn slapen werd geslagen en alsof duizend naalden hem in het lichaam prikten, hij snelde voort, beklom wankelend de trap en voelde, tot zijn onuitsprekelijke verlichting, hoe de geweldige hitte minder waarneembaar werd bij iedere trede.

Hij kwam op de zolder, hem door Brand beschreven en moest een ogenblik hijgend, met moeite naar adem snakkend, tegen de wand leunen, die

zelfs hier nog zeer warm was, om even te kunnen uitrusten.

Maar reeds na een minuut snelde hij weer voort, want een vreemd, gedempt lachen had opeens zijn oor getroffen.

Raffles had menigmaal in de tropische nacht hyena's horen lachen in de woestijn, maar dat geluid was minder onheilspellend dan dit half onderdrukte, hinnikende lachen van een mens.

Hij opende ook de laatste, geheime deur en stond een kort ogenblik stil bij het zien van het schouwspel, dat zich aan hem voordeed.

Hij was op een soort rommelzolder, en in een hoek was een plank opgelicht, waardoor een aantal knoppen en hefboomen zichtbaar werd.

In de vloer was een luikje open geklapt, waardoor een soort periscoop te zien was en over dat luikje heengebogen, languit op de grond uitgestrekt, lag een man, slechts gehuld in een hemd. Die man tuurde naar beneden, en zo verdiept was hij er in, dat hij aanvaankelijk volstrekt geen acht sloeg op hetgeen er in het kleine vertrek geschiedde.

Hij had zijn kin op zijn handpalmen gesteund, keek en lachte.

Behoedzaam sloop Raffles nader, en wierp op zijn beurt een blik door de ronde, kristallen schijf, in het binnenste van de stalen kamer.

Hij zag hoe de meubelen zonder schokken in elkaar zakten, hoe het behang zich kronkelend van de wanden losmaakte en omstreeks het midden van het vloerkleed zag hij iets afschuwelijks, iets onnoembaars, dat hem deed verbleken, zodat hij zich met walging moest afwenden.

Het ding daar beneden was vroeger zeker een mens geweest, thans een vormloze massa, die als het ware langzaam vervloede, en alleen nog maar kenbaar als een mens aan de kleren, die het afzichtelijk iets omgingen, als ware het een kapstok.

Hij zag een rok, een wit vest, waaruit een dun, geel stroopje scheen te vloeien, tot voor kort het goud van het horloge...

Twee lakschoenen kronkelden en bewogen zich, alsof zij met leven bezielde waren, onder de invloed van de verschrikkelijke hitte.

En, al was er niets meer te onderscheiden van een gezicht, Raffles begreep, dat het afzichtelijk ding daar beneden niets anders kon zijn dan wat eens Bernard Fowler was geweest.

Maar een beweging van zijn voet deed de krankzinnige zich plotseling omdraaien, het volgende ogenblik stond hij op zijn voeten en wierp zich met dezelfde luide lach, zonder een woord te zeggen, op Raffles.

De aanval was zo onverwacht en zo bliksemsnel, dat hij er een ogenblik door overrompeld werd en bijna het evenwicht verloor.

Een seconde later wist hij, dat hij om zijn leven vocht, want de krankzinnige beschikte over reuzenkrachten en in zijn flakkerende ogen was zijn wil om te doden even duidelijk leesbaar, alsof hij 't zou hebben uitgeschreeuwd.

Een ogenblik daarna rolden de beide mannen over de grond, terwijl zij elkaar omkneld hielden.

Hunne borsten gingen hijgend en het zweet liep hun in stralen over de glimmende ruggen en schouders.

Dan kwamen zij weer op de knieën, worstelden zich weer overeind en vielen opnieuw neer, aanbonzend tegen de oude meubelen, waaruit aanstonds wolken stof opstoven, struikelend over de los liggende voorwerpen, neerglijdend langs de houten wanden.

Raffles begreep, dat deze strijd onmogelijk lang kon duren, want Ramson beschikte over die ontzaglijke kracht, welke waanzinnigen zo gevaarlijk maakt.

Op een ogenblik, dat de gek onder hem lag, wist hij diens hoofd op te lichten en het met kracht tegen een schoorbalk te slaan.

Ramson slaakte een soort van snik, zijn greep verzwakte, zijn ogen draaiden rond in de kassen en sloten zich en met een lange zucht viel hij slap achterover.

Hijgend, duizelig van de inspanning

terwijl het zweet in straatjes lange zijn ontbloot bovenlijf gutste, kwam Raffles overeind, wankelde naar de hoek, waar zich de hefboomen bevonden en trok snel achter elkaar twee daarvan over.

En zelfs op dat tijdstip moest hij de kunde bewonderen van de man, die, zeker door de krankzinnige overvallen, op zulk een afschuwelijke wijze aan zijn einde was gekomen.

Het toestel werkte eigenlijk zeer eenvoudig en juist zoals, bijvoorbeeld, een strijkijzer verhit wordt. Met dit verschil, dat hier gewerkt werd met een spanning van enige duizenden volt.

Maar het volgende ogenblik waren al zijn gedachten bij de hydrant, die daar beneden nog steeds een armdikke straal water met verbazende kracht in de kelders spoot, die nu zeker reeds lang gevuld moesten zijn.

Maar hoe hij ook zocht, hij vond hier niets, dat ook maar in het minst geleek op een reguleur.

En zo hevig was de kracht van het binnenstromende water, dat hij het zelfs hier kon horen, als een ver verwijderd onweer.

Het was duidelijk, dat het water thans met onstuimig geweld voortstroomde door de laagste tunnels, maar aanstonds zouden ook die gevuld zijn, en wat dan?

Zich niet bekommerend om de bewusteloze gek, snelde Raffles het vertrek uit, ijde de trap af en vluchtte de gang binnen, waar zich de valdeur bevond en waar de hitte nog altijd onduidelbaar was; de afkoeling zou minstens een uur duren.

Hij zette zijn tocht voort naar de vestibule en nauwelijks was hij daar, of de grond schudde onder zijn voeten en een ontzaglijke dreunende slag, als het afvuren van een batterij van het allerswaarste geschut, deed het gehele huis op zijn grondvesten dreunen.

Daar beneden waren muren en gewelven voor de onweerstaanbare aandrang van het water bezweken...

Hoofdstuk VIII

HET EINDE

Brand ontving de boodschap van Fowler, toen hij nog slechts weinige minuten in het huis was, dat hij als Hansen moest bewonen.

Hij had nog enige uren de tijd, alvorens zich naar het pakhuis te begeven, want het bevel van de Hoofdkapitein sprak van acht uur in de avond.

Het was reeds volkomen duister, toen Brand, wederom voortreffelijk vermomd het punt bereikte, vanwaar het mogelijk was, vlug en ongezien het pakhuis binnen te komen.

Want ten behoeve van de kapiteins was een deur gemaakt in een kleine schutting, die zich uitstreckte langs een vrij brede steeg, waarvan de andere kant over de gehele lengte was ingenomen door de blinde muur ener grote, voormalige brouwerij, die sedert enige jaren ongebruikt was, tengevolge van een proces tussen de eigenaar en de stad New York over het bezitrecht van de grond.

Ieder hunner bezat een sleutel van die deur; Brand had de zijne gevonden in de kleren van de man, wiens rol hij speelde, en hij kon dus gemakkelijk binnenkomen.

De schutting omsloot aan ene zijde een soort binnenplaats, en na deze snel te zijn overgestoken, trad Brand door een ijzeren branddeur het pakhuis binnen, volgde een schemerachtig verlichte gang, ging een trap van vijf treden af en kwam in de ons reeds bekende expeditiezaal, waar hij een der kapiteins

reeds aantrof.

Het was Harold Piper, die zoëven was binnen getreden.

— Nu, Harold, begon Brand opgewekt het kan een goede avond worden.

De zwarte ogen van Piper fonkelden als karbonkels, toen hij, een sigaret aanstekend met een kort lachje zei:

— Dat zou ik menen. Raffles is er ditmaal dan toch ingelopen. Eigenlijk verwondert het mij van hem wel een weinig, ik had hem voor voorzichtiger aangezien.

— Zelfs de grootste mannen hebben hun zwakke ogenblikken en maken vergissingen, die hun noodlottig kunnen worden, zei Brand. Napoleon maakte bij Waterloo een vergissing, die zijn lot besliste. Het ging om vijf minuten. Als Fouché maar vijf minuutjes eerder was komen opdagen met zijn ruitery, dan zou Wellington geen gelegenheid hebben gekregen om zijn geschut op te stellen, en, wel, dan zou de wereld er op dit ogenblik waarschijnlijk heel anders uitzien. Nu, Raffles heeft gedaan als Napoleon, hij heeft zich vergist, of hij is een ogenblik onnadenkend geweest. Geloof jij in die werking van de stalen kamer?

Piper haalde de schouders op en gaf ten antwoord:

— Laat zij mijnentwege niet werken. Als Raffles eenmaal binnenshuis is, en als er iets hapert, dan zullen wij het sein ontvangen en spoedig genoeg ter hulp snellen.

Maar Brand krabde zich eens achter de oren en hernam:

— Ik hoop maar, dat Raffles goedwillig de kamer binnengaat, waar het zo warm kan zijn, want wij moeten een grote omweg maken, voor wij binnenshuis zijn.

— Zou het niet verstandiger zijn, nu al door de geheime deur te gaan, de wenteltrap op door de tweede deur, en zo naar binnen?

Maar Harold Piper hief de hand op en zei op een toon van schrik:

— Dat zullen wij wel uit ons hart laten. De boodschap luidt, dat wij achter de deur in de onderste gang moeten wachten op het sein, en ik waag er mijn huid niet aan, door tegen het bevel te handelen.

Brand wilde nog iets zeggen, toen de deur aan de kant van het goed gesloten kelderraam weer openging en de twee andere kapiteins tegelijkertijd binnenkwamen.

Zij waren beiden in rok gekleed, alsof zij zoëven van een officieel diner waren opgestaan en zich nu naar de schouwburg gingen begeven.

Het waren Philip Dane en Jean Duplessis.

Zij waren de kleine trap nog niet af, of de deur ging nogmaals open en Ole Jörgen daalde op zijn beurt de treden omlaag met een korte groet, zonder woorden, die door de anderen even zwiingend beantwoord werd.

Maar al spraken zij niet, het was duidelijk, dat al deze mannen omgingen met dezelfde gedachte; die van wraak jegens de man, die zich zo menigmaal in hun weg had gesteld, en die nu eindelijk in hun macht zou zijn.

Wat Brand betreft, hij was voortreffelijk in zijn rol, maar hij moest voortdurend denken aan de twaalf stoere agenten, die nu, op zijn aanwijzing, het pakhuis zouden omsingelen en op het juiste ogenblik naar binnen zouden dringen, om zich meester te maken van vier der gevaarlijkste aanvoerders, welke de Bende van het Kwade Oog telde.

En als hij aan Raffles dacht, dan koesterde hij evenmin enige vrees, want hij wist, dat er ook voor hem geen ge-

vaar te duchten was. Er was geen sprake van, of bij een eventuele strijd tussen de beide mannen zou Fowler het onderspit moeten delven.

Raffles zou hem verrassen en een enkele slag van zijn geoefende vuist zou de ander neervellen.

Hij behoefde dus niets anders te doen, dan rustig de loop der gebeurtenissen af te wachten. Maar eerst zouden zij, zo was de afspraak, en zo luidde het bevel van Fowler, zich naar de valdeur in de gang begeven, en zich daar met hem in verbinding stellen, om hun laatste instructies te ontvangen.

Want het was toch mogelijk, dat de Hoofdkapitein hen aan de andere zijde van de valdeur zou laten komen, ten einde hen dicht bij de hand te hebben. Met een man als Raffles kon men inderdaad niet te voorzichtig zijn.

Dat ogenblik was nauwkeurig op half negen vastgesteld.

Tot op dat uur zaten zij, tamelijk zwijgend, bij elkaar in de flauw verlichte expeditiezaal, totdat Ole Jörgen opstond en zei:

— Nog een paar minuten, dan is het half negen, het is tijd om de bevelen van de meester te gaan vernemen.

Allen stonden op en gingen door de met ijzer beslagen deur, waarvan een der kapiteins de sleutel bezat, volgden de korte gang, kwamen in de grote kelder en doorschreden deze haastig bij het licht van een paar elektrische zaklampen.

Vervolgens kwamen zij in de met witte tegels bemetselde lange gang, die geleidelijk daalde, onderbroken werd door vijf treden, en dan weer over lange afstand verder liep, steeds dalend, totdat zij moesten stilstaan, opgehouden door de valdeur, welke zij enige dagen te verren door de hoofdkapitein hadden zien openen.

Zij stonden zwijgend stil en wachtten op het overeengekomen teken.

Zij hadden daar bijna tien minuten aldus gestaan, toen Jean Duplessis, een weinig ongeduldig, fluisterde:

— Waar is hij nu? Waarom wordt het teken niet gegeven?

— Hij zal opgehouden zijn, meende Harold Piper.

— Of misschien is Raffles reeds in huis, en durft hij hem dus niet alleen laten, gaf Philip Dane te kennen.

— Dwaasheid, mopperde Duplessis weer.

— Waarom zou men een bezoeker niet een paar minuten alleen kunnen laten?

— Iedere bezoeker, maar niet John Raffles, zei Ole Jörgen langzaam.

Hij begreep niets van dit uitblijven van het overeengekomen sein.

Hij had al genoeg van Fowler gehoord, om te weten, dat deze zich steeds en te allen tijde aan zijn eigen instructies hield.

De kapiteins zouden om half negen aan de deur zijn; het was nu bijna tien minuten voor negen; er was dus iets gebeurd, hetwelk Fowler balette zich hierheen te begeven.

Wat kon dat zijn?

Allen vroegen zich dit met enige ongerustheid af en Brand zeker niet het minst, al was het dan uit geheel andere beweegredenen.

Ook hij begreep niets van dit uitblijven.

Kon het zijn, dat Raffles Fowler reeds onschadelijk had gemaakt?

Dan zou hij tegen zijn eigen verklaringen in hebben gehandeld, want negen uur was het ogenblik, waarop hij het huis van de Hoofdkapitein zou binnentreden.

Nog enige minuten stonden de mannen in beraad wat te doen, toen Ole Jörgen plotseling vastberaden uitriep:

— Wij moeten naar binnen, er is daar iets mis.

— Zou de kapitein in gevaar verkeren, meen je? vroeg Harold Piper ongerust.

— In gevaar of niet, hij kon niet hier komen, en wij moeten zien, wat er gebeurd is. Jullie willen toch zeker niet op de loop gaan?

Een algemene kreet van protest klook en toen hernam de Deen weer:

— Dat zou ik ook niet verwacht hebben. Wij moeten naar binnen.

— Dat is gemakkelijk gezegd, maar hoe wil je het doen? riep Duplessis. Heb

jij zulk een voorwerp als Fowler gebruikte, en als je het had, zou je dan de geheime veer weten te vinden?

— Wij moeten het beproeven, riep Jörgen op besliste toon. Misschien wil die vervloekte Raffles de Hoofdkapitein een poets bakken, en dat zullen wij tot iedere prijs beletten.

Hij wilde er nog iets aan toevoegen, toen een zacht geraas in de verte zijn aandacht trok.

— Wat is dat? vroeg hij zacht.

— Wat dan? zei Duplessis.

— Dat gerucht, het is net alsof er hagel valt.

— Er is misschien een onweer losgebarsten, zei de Deen. Laten wij maar gauw aan het werk gaan.

Allen doorzochten hun zakken, om naar iets te zoeken, hetgeen gebruikt kon worden om de geheime veer van de deur te doen werken.

Duplessis had een soort padvindermes, met verschillende instrumentjes erin, maar noch de kurkretrekker, noch de blikjesopener, noch een van de messen was dun genoeg om onder de smalle reet te worden geschoven.

Een hunner had wat ijzerdraad in zijn zak in een klein rolletje, hij boog er een haakje aan, en wist het onder de deurkier te krijgen.

Maar hoe hij ook zocht, de veer vond hij niet.

Een paar malen bleef het haakje ergens achter steken en als hij dan krachtig rukte, dan hield hij het ijzerdraad weer in zijn hand en het haakje was verbogen.

Het was duidelijk, dat hier een stalen instrument het enige was, dat men kon gebruiken.

Brand was, zoals gewoonlijk in dergelijke omstandigheden, voorzien van een kleine bos lopers, die van het beste staal waren gemaakt, terwijl sommige van haken waren voorzien, maar allen waren rond en vele malen te dik, om in de deurkier te worden gestoken, die ten hoogste twee millimeters breed was.

De Kapiteins werkten nog enige tijd vloekend en vol vrees voort, bij het licht van hun lantaarn, nu en dan hun werk onderbrekend, om zelve met een sleu-

tel of mes het bekende sein te tikken op het ijzer van de dikke valdeur.

Maar niets antwoordde, alles bleef stil. Neen, stil was het nog niet.

Want het zonderlinge geraas, dat zoveel geelk op het vallen van hagel, duurde nog altijd voort en was zelfs aanzienlijk in kracht toegenomen, voor de mannen er enig besef van hadden.

Toen zij het opnieuw hoorden, keken zij elkaar verbaasd en ook wel wat ongerust aan en Duplessis riep uit:

— Nu, als dat een hagelbui is, dan wil ik dadelijk gehangen worden. Het lijkt veel meer op een stortbui.

— Of op een waterval, riep Jörgen.

Maar boven alles uit schreeuwde Philip Dane eensklaps uit, terwijl hij met kracht de arm van Brand greep, die naast hem stond:

— De kraan. Het is de kraan.

Hij had het woord nog nauwelijks gezegd, of zonder enige voorbereiding, zonder dat iemand het had kunnen verwachten, toen het water kwam.

Het deed zich hier nog slechts voor als een onnozel plasje, waarin het licht van de lantaarns weerkaatste en dat nog niet eens breed genoeg was, om de vloer van wand tot wand te bedekken.

Maar het duurde toch zeker geen volle tien seconden, of dit was wel het geval...

— Vervloekt. Wie heeft de kraan opengedraaid? schreeuwde Dane ontzet.

— Wie het gedaan heeft, doet er minder toe, maar we moeten terug, als we ons leven lief hebben, brulde Ole Jörgen. Vooruit, en niet getalmd.

De vijf mannen stormden voorwaarts en zij waren nog geen drie meters verder, of in een onhandige beweging sloeg Duplessis, die voor de anderen uitliep, zijn zaklantaarn stuk tegen de gangwand.

Er brandde er nog slechts een, die van Dane, die slechts een zwak licht verspreidde. Maar dat was toch voldoende om te kunnen zien, dat het water met verbazende snelheid de hellende gang binnen stroomde.

Het had hun enkels reeds lang bereikt en naarmate zij hoger op in de gang kwamen, steeg het, en zij waren

nog niet aan de trap, of het stond hun tot onder de knieën.

Zij schreeuwden en brulden door elkander en trachtten elkaar weg te rukken van de voet van de trap, waarvan het water in een brede stroom afgutste met de kracht van een waterval, zo sterk dat hij de kleine Dane van de voet wierp. Hij slaakte een kreet, verloor grond, trachtte zich aan Jörgen vast te klampen, die hem ruw van zich afschopte, alsof hij een schadelijk dier was, en dreef het volgende ogenblik pijnsnel weg op de stroom, terwijl zijn gegil door de wanden van de nauwe gang weerkaatst werd.

En met hem ging het licht...

In de stikdonkere gang ontstond een verwarde worsteling, om het eerst de trap te beklimmen, en als wilde dieren strengen die mannen met elkander, terwijl het bulderend geluid van het water, dat bijna vier meter hoog de gang binnen drong, hunne kreten bijna overstemde.

Brand begreep onmiddellijk, dat het om zijn leven ging.

Hij had die geweldig grote kraan een paar malen gezien, hij wist, dat zij onmogelijk gesloten zou kunnen worden in de kelder zelf, en hij wist voorts, dat de gang sterk helde, en dat hij spoedig, wat het onderste gedeelte betreft, geheel gevuld zou zijn.

Het was al bijna zeker, dat de rampzalige Dane nu reeds als een eierschaal was plat gedrukt tegen een der wanden van de gang, met zoveel onstuimig geweld stortte zich de zondvloed naar binnen.

Brand had het geluk, de eerste te zijn die vaste voet op de trap kreeg, en hij wist naar boven te worstelen, ofschoon de golven hem soms over het hoofd sloegen en hij telkens gevaar liep, van de trap te worden afgerukt.

Boven gekomen, kon hij zich slechts met de allergrootste moeite staande houden, door zich aan een uitstekende steen vast te klampen, in de snelvlietende stroom, die zich nu al met donderend geweld van de trap stortte.

Het water kwam hem tot zijn middel

Hij trachtte niet eens te zwemmen, want hij begreep zeer goed, dat hij aanstonds, wanneer hij zijn voeten oplichtte, door de kracht van de stroom zou worden meegevoerd.

Hij haalde dus zo diep mogelijk adem, dook onder water, en worstelde op zijn knieën vooruit, een weinig hoger, misschien drie voeten, tot hij bijns stikte en zich langs de wand weer boven water moest werken.

Hij herhaalde dit nog enige malen, kwam verder, maar telkens reikte het water hem ook hoger.

Een rauwe kreet van doodsangst achter hem deed hem een ogenblik sidderen, maar hij worstelde verder in een tastbare duisternis, met het kolkende, woedende water om zich heen, dat hem telkens trachtte mee te sleuren, totdat hij na bovenmenselijke pogingen tenslotte de kelder bereikte.

Het elektrische lampje aan de zoldering brandde nog, en weerspiegelde in een soort meer.

Van de kraan was volstrekt niets meer te bespeuren.

Hij dacht er over, te trachten zwemmende de deur van de expeditiezaal te bereiken, maar ook deze was reeds onder water. Maar zijn oog viel op een

oud wijnrek, en in een oogwenk was hij er naar toe gezwommen en klauterde hij zo hoog hij kon er tegen op. Er was nog maar een halve meter tussen hem en de zoldering, en hier was hij voorlopig veilig.

Al die tijd rees het water en werd de lucht meer samengedrukt, zodat het hem moeilijk werd te ademen.

En toen het water zijn kleren opnieuw nat maakte en hij zich reeds verloren waande, toen bezweken talrijke muren, door de ontzettende druk van het water, in de gangen onder het huis en onder de aangrenzende gebouwen. De gemaakte openingen waren zo groot, dat het water snel afvloeide, sneller dan het toestroomde, zodat hij de deur kon bereiken naar de expeditiezaal en de stenen trap naar de deur, waar hij half bewusteloos neerviel in de armen van de politieagenten, die juist waren komen aanlopen met pompen, werklieden van de waterleiding, geneesheren...

In die vreselijke nacht, die Brand zich nog jaren later niet zonder een huilving van afkeer kon herinneren, verloor de Bende van het Kwade Oog zes van zijn misdadigste leden. De slag kwam hard aan, maar dat hij niet overkomelijk was, dat zou de toekomst wel leren.

DE VOLGENDE AEFLEVERING BEVAT :

De martelkamer

10 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.— VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Slaven van Sumuru — 2. De geheimzinnige Sumuru, beide door Sax Rohmer — 3. Het Arsenal Stadion Mysterie — 4. Stanley Matthews ontvoerd, beide door Leonard Gribble — 5. Satan Hall Detective — 6. De Vlam moet sterven, beide door Carroll J. Daly — 7. Moord kan grappig zijn door F. Brown — 8. Het Hoefijzermysterie — 9. Het Mysterie van Kamer 821 — 10. De spookmijn, alle door Frank Gruber.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2273 pagina's.

Deze boeken kostten f. 49, nu **VOOR SLECHTS** f. 29.50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldte : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266